HERÄÄ 卐 SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina, joulukuun 14 pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | V. 1933 ■ No 27

Onko "rengastumis"-kysymys "arvovaltaisille" aineksille "arkaluontoinen" asia?

NÄLKÄPALKKA-järjestelmä metsätyömailla on lopetettava

TOTEUTTAKOON HALLITUS EDUSKUNNAN EVÄSTYKSEN — SE EI SAA JÄÄDÄ VAIN KORULAUSEEKSI.

Julkinen sana maassamme on jo usein kiinnittänyt huomiotaan siihen valitettavaan seikkaan, että metsätyöläistemme palkat **ovat** monessa paikassa ja etenkin maamme pohjois- ja itäosissa olleet niin alhaisia, etteivät ne ole riittäneet työläisten vaatimattomimpaankaan toimeentuloon, puhumattakaan niiden perheittensä toimeentulosta, joka on usein joutunut kuntien huoleksi. On huomautettu, ettei voida pitää sitä oikeudenmukaisena, että näin ollen veronmaksajat joutuvat maksamaan osan puutavarateollisuusyritysten tuotantokustannuksista.

Aivan viime aikoina lienevät metsätyöpalkat jonkun verran nousseet, mutta tällöin lieneo kyseessä vain noin 10—20 prosentin nousu, ja kun tiedetään, että palkat miestä ja päivää kohti olivat ainakin muutamissa tapauksissa viime talvena niinkin alhaiset kuin 10 markkaa, niin on selvä, että kysymys metsätyöläisten toimeentulosta ei ole tällaisella korotuksella ratkaistu. Mies, joka ansaitsee **11 tai 12** markkaa päivässä, ei voi elättää perhettään juuri paremmin kuin se, joka ansaitsee »vain» 10 markkaa päivässä.

Kun lisäksi otetaan huomioon, että sanomalehdistössä olleiden tietojen mukaan noin 160,000 miestä saanevat työtä metsätyömailla, niin selviää ilman muuta, kuinka laajakantoinen on tämä kysymys. Kun nimittäin lasketaan tämän numeron lisäksi niiden perheiden jäsenien lukumäärä, niin tullaan siihen johtopäätökseen, että itse asiassa on kysymys huomattavasta osasta koko Suomen kansaa.

Katsomatta siihen onko se yleensä pidettävä oikeutettuna, että eräät kunnat saavat maksaa osan puutavarayhtiöiden voitosta, lienee ennenkaikkea epävarmaa, kestääkö näiden kuntien talous sellaista lisärasitusta, mikä tietysti on sangen epäiltävää.

Toiselta puolen kukaan ei pysty kieltämään puunjalostusteollisuutemme suurta tärkeyttä maamme talouselämässä, missä se maanviljelyksen jälkeen lienee tärkein tuotannollinen tekijä. Että sillä on omat vaikeutensa, ei myöskään kukaan yrittäne kieltää. Siihen viittaa jo se yleisesti tunnettu tosiseikka, että Suomen markan ulkomaan kurssinoteeraukset on katsottu välttämättömäksi pitää niin alhaisina, kuin minä ne pidetään. Jos puunjalostusteollisuudella olisi sellaisenaan riittävä voittomarginaali, niin ei kai tällainen rahapolitiikka olisi tarpeellinen, koska jokainen ymmärtää, että se mitä suurimmassa määrässä vaikeuttaa ja rasittaa ennenkaikkea maamme pääelinkeinoa — maanviljelystä — sekä kotimarkkinateollisuutta.

Pääsyinä puunjalostusteollisuutemme »vaikeuksiin» pidettänee: yleismaailmallinen talouspula, Neuvostovallan dumping-politiikka sahatavaroiden alalla sekä eräiden ostajamaiden — etenkin Yhdysvaltojen — valuuttakurssien epävarmuus, joka on omiaan vaikeuttamaan kalkulatioita.

Puunjalostusteollisuutta vastaan on tehty raskaita syytöksiä — julkisuudessakin, ja tietysti vielä paljon suuremmassa määrässä yksityisissä keskusteluissa. Kiinteimmän muodon ovat nämät syytökset saaneet kansanedustaja Vilhulan tk. 5:nä päivänä hallitukselle tekemässä välikysymyksessä. Maalaisliittolaiselta taholta on puunjalostusteollisuutta suorastaan epäilty, jopa syytettykin, jonkinlaisesta »rengastumisesta», tarkoituksessa painaa alas ja pitää alhaisina sekä työpalkkoja että raakapuiden hintoja.

Hallituksen puolesta vastasi välikysymykseen rahaministeri Relander pitkähköllä puheella, jonka pääsisältönä lienee pidettävä, ettei hallitus ole tietoinen siitä, että ne puunjalostusyritykset, joihin nähden hallituksella on määräämisvalta, olisivat osallistuneet tällaiseen »rengastumiseen». Keskustelun jälkeen eduskunta hylkäsi kansanedustaja Vilhulan ehdottaman ehdollisen päivänjärjestykseen siirtymisehdotuksen ja hyväksyi sosialidemokraattisen kansanedustajan, Fagerholmin ehdotuksen, jossa eduskunta lausuu toivomuksenaan, että hallitus toimisi siten, että puunjalostusyritysten palveluksessa oleville henkilöille suoritettaisiin kohtuulliset palkat.

Joku päivä tämän jälkeen tuli julkisuuteen tieto siitä, että »Kotkan Tukinostoyhtiö» aiotaan likvidoida. »Herää Suomen» saamien tietojen mukaan voidaan tämä pitää suoranaisena tuloksena yllämainitusta välikysymyksestä. Lisäksi on meille ilmoitettu, että sanottuun tukinostoyhtiöön kuuluvat ainoastaan kaksi suurta toiminimeä, nimittäin Enso-Gutzeit ja Kymin yhtiö, sekä että k.o. tukinostoyhtiö oli jo ennakolta päätetty hajoittaa, mutta että tämä toimenpide nyt aiotaan entistä nopeammassa muodossa toteuttaa.

Lukiessa rahaministerin puhetta, ei voida olla kiinnittämättä huomiota siihen seikkaan, että se koko pääsisällöltään muodostui puunjalostusyhtiöiden puoltamispuheeksi, jossa hyvin laajalti selostetaan ne vaikeudet, jonka alaisena sanotut yhtiöt työskentelevät. Siitä huutavasta hädästä, siitä nälästä ja kurjuudesta, jonka alaisena huomattava osa meidän kansastamme on viime aikoina elänyt ja vieläkin elää, siitä ei rahaministerillä ole paljonkaan sanottavaa. Emme voi emmekä tahdo olettaa, että hänen mielestä useampien satojen tuhansien Suomen kansalaisten kohtalo olisi toisarvoinen kysymys puunjalostusyritysten kannattavaisuuden rinnalla. Kai on asia ymmärrettävä niin, että mikäli puunjalostusteollisuuden tulisi olosuhteitten pakosta huomattavasti supistamaan tuotantoaan, niin siitä voisi olla

(Jatk. siv. 3.)

Fascismin olemus

Rooman yliopiston rehtorin selostamana.

Saksalais-Eurooppalaisen Kulttuuriliiton kutsuvieraana esitelmöi Berlinin Hotelli Kaiserhof'issa marraskuun 26. päivänä entinen Italian oikeusministeri, Rooman yliopiston rehtori Alfredo Rocco aiheesta

»Fascistisen valtion teoreettiset perusteet.»

Fascistinen liike, huomautti hän, syntyi Italiassa heti sodan jälkeen, siis aikana, jolloin demokraattinen sosialismi näytti kokonaan hallitsevan koko Italiaa.

Alussa kohdeltiin uutta liikettä yleisellä välinpitämättömyydellä. Vähitellen alkoi kumminkin nuoriso siihen innostua ja varsinkin myöskin maalla asuva sotaan osallistuneiden sukupolvi.

Pintapuolisesti ajatteleville näyti silloin fascismi vain eräiden harvalukuisten nuorten aineksien seikkailuna. Pidettiin sitä selvää järjestystä vailla olevana liikkeenä.

Aivan naurettavalta tuntui suurelta yleisöltä tuohon aikaan, että tuo uusi, nuori liike oli rohjennut ryhtyä avonaiseen taisteluun niitä kahta suurta poliittista järjestöä vastaan, jotka silloin pitivät Italiaa vallassaan; nimittäin sosialistinen puolue ja katolinen puolue.

Ennenkaikkea arvosteltiin silloin, ja vielä senkin jälkeen kun fascismi oli joutunut Italiaa hallitsemaan, että siltä muka puuttuisi aatteita ja teoreettisia perusteita.

Tämä otaksuma ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa. Jo vuonna 1921, jolloin fascistinen liike muodostui puolueeksi, olivat sen opin perusajatukset selvään muotoon laaditut.

Nämä perusajatukset tietävät kokonaisen poliittisen ja aatteellisen ajatustavan mullistusta. Fascismi esiintyi

uuden aikakauden alkuna ihmiskunnan poliittisen ja aatteellisen ajatusmaailman historiassa.

Sen voitto merkitsee **individualismin** väistymistä poliittisena ja sosiaalisena oppina **kokonaisuuden aatteen tieltä.**

Tämän argaanisen katsantokannan mukaan on yksilö vain pieni väliaikaisesti olemassaoleva solu valtion elimistössä, joka viimemainittu jatkuvasti uusiintuu ja elää läpi vuosisatojen ja vuosituhansienkin.

Fascismi hylkää liberalistisen ja demokraattisen ajatustavan. Sen katsanto-

(Jatk. siv. 3)

Sos. dem. pomot kehoittavat

työläisiä tuhlaamaan joulurahojansa valhekirjan ostamiseen.

Eiköhän olisi syytä ostaa mieluimmin jotakin lapsille?

Punavärillisin otsikoin on kustannusliike »Kansanvalta» julkaissut »Suomen Sosialidemokraatissa» valtavan ilmoituksen surullisen kuuluisan »Ruskea Kirja»-nimisen valhekokoelman suomennoksen ilmestymisestä maamme joulumarkkinoille. Huomautetaan, että »kookkaan» niteen hinta on »vain» 30 mk., ja kehoitetaan ryhtymään levittämään »tätä joulun mielenkiintoisinta teosta».

Varmuuden vuoksi »Sasu» vielä pakinassaan kiinnittää lukijoiden huomiota tuohon »maailman ehkä huomattavimpaan» (!) kirjateokseen, kehoittaen menemään heti kirjakauppoihin se ostamaan.

No. niin. Monilla tempuillahan täytyy näinä kireinä aikoina houkutella työläisiä tuhlaamaan kovalla työllä hankittuja varojaan sossipomojensa liikeyrityksien voittojen lisäämiseksi! Ja siinä mielessä nuo valheet kaikenlaisista hirmuteoista vetänevät vertoja mihinkä intiaanien päänahanleikkaamiskertomukseen tahansa. Mutta sittenkään »Sasu» ei kehoita työläisiä ostamaan kustannusliike »Kansanvallan» osakkeita. Sen osingot ovat nimittäin hänen mielestään varattavat pomoille eivätkä tavallisille työläisille.

On olemassa eräs seikka, jota kannattaa paremmin levittää työläisten keskuuteen:

»Ruskea kirja» on Hollannissa autovarkaudesta syytetyn rikollisen ja seikkailijan Münzenberg'in kiihoitustarkoituksessa laadittu valhekoelma. Sen »todistuskappaleet» ovat törkeitä väärennyksiä. Münzenberg onnistui pettämään professori Einstein'iä suostumaan siihen, että hänen nimensä mainittaisiin kirjan johdannossa, josta Einstein sittemmin julkisesti ilmoitti olevan hyvin pahoillaan.

Tällainen on se »maailman huomattavin» kirja, jota sasukraatit suosittelevat työläisille joululukemiseksi. **Vaatikaa, työläiset, tilintekoa kustantajalta, paljonko teidän rahojanne hän tällä leikkauksella taskuunsa hankkii!**

»Herää Suomen» toimituksessa löytyy eräs toinen kirja: **juutalaisen** J. Trachtenberg'in julkaisema »Valkoinen Kirja». Se alkaa Berlinin notariuksen Walter Schauerin todistuksella, että hänelle esitetyt asiakirjat ovat kirjan sisällön kanssa yhtäpitävät.

Tässä kirjassa tärkeimmät Saksan juutalaisten järjestöt ja useat huomattavat Saksan juutalaiset julkaisevat vastalauseensa hirmuteko-valheiden levittämisestä ulkomailla, ja **korostavat, että sellaisten valheiden levittäminen on vain omiaan vaikeuttamaan lukuisien Saksaan jääneiden juutalaisten asemaa.**

Näistä järjestöistä mainittakoon: Juutalaisten Rintamasoturien Liitto, »Israeliittinen-Sephardinen Yhdistys», Berlinin juutalaisen seurakunnan johto, Antisemitismin Vastustusyhdistys, Königsbergin Synagoogien Seurakunta, Saksan Zionistinen Yhdistys, Nuorten Saksan juutalaisten yhdistys, Juutalaisuskonnollisten Saksan kansalaisten Keskusyhdistys, Saksalais-Israeliittinen Seurakunta Hampurissa, Saksalaiset rabbiinit.

Yksilöitten joukosta mainittakoon: Rabbiini t:ri E. Munk, t:ri Max Neumann (saksalaiskansallisten juutalaisten Liiton kunniapuhenjohtaja), t:ri Leo Bech (Saksan rabbinien liiton puheenjohtaja), Berlinin pankkiiri Wallach, Kauppahuone Tietzin omistaja, Dresdner Bank'in johtaja Wilhelm Kleemann, Deutsche Bank und Diskonto-Gesellschaft'in johtokunnan jäsen Oskar Wassermann, Berlinin kaupunginoopperan intendentti, t:ri Kurt Singer.

»Valkoinen Kirja» on nähtävänä »Herää Suomen» toimituksessa — **ilmaiseksi.**

ITALIASSA ON KORPORATIOLAKI hyväksytty.

Järjestelmä tulee suuresti edistämään maan taloudellista ja yhteiskunnallista kehitystä.

Italiassa on hyväksytty hallituksen laatima korpovatiolaki. Sen kautta koko kansan talouselämä liitetään yhdeksi kokonaisuudeksi, jolloin luokkataistelu lakkaa ja sen sijalle tulee kaikkien yhteistoimintaan perustuva kansallinen tuotanto.

Tämän uuden lain täytäntöön soveltamisen kautta häviävät sellaiset nimitykset kuin työläinen, virkailija, työnantaja ja sen sijalle tulee nimitys tuottaja.

Kaikki työtätekevät yhdistetään yhdeksi kokonaisuudeksi, yhtenäiseksi ammattisäädyksi kansallisentuotannon palveluksessa.

Yhteisetu asetetaan kaikkialla yksityisedun yläpuolelle.

HELSINGIN SANOMAT

ja presidentin puhe itsenäisyyspäivänä.

Valtakunnan päämiehen puhe politiikan palvelukseen.

Tk. 8 pnä kirjoitti Helsingin Sanomat pääkirjoituksessaan tasavallan presidentin itsenäisyyspäivänä pitämän puheen sisältämästä vetoomuksesta viettää tulevan vuoden ensimmäinen viikko erikoisesti keskinäisen sovun ja ymmärtämyksen viikkona m.m. seuraavaa:

»Meidän nykypäiväinen sisäinen rikkinäisyytemme ei johdu syvimmiltä syiltään yksinomaan keskinäisistä eturiidoista. Viime aikoina on jouduttu käymään taistelua myöskin inhimillisistä ja yhteiskunnallisista oikeusperiaatteista, joiden yleispätevyydestä ei pitäisi voida historiallisen kokemuksen nojalla kiistellä. Sellaisia ovat ennen muita laillisen oikeusjärjestyksen kunnioittaminen ja noudattaminen, laillisen esivallan arvovallan tunnustaminen sekä kansalaisten yhdenarvoisuus lain edessä ja valtion jäseninä. Näiden arvojen loukkaamattomuus on oleva se yhteinen pohja, jolle kansakunnan sisäinen rauhantila pitäisi voida hyvällä tahdolla rakentaa.»

Itsenäisyyspäivän puheessaan tarkoitti tasavallan presidentti rehellisesti, mitä sanoi, että kansamme on rikkinäinen ja vihan sokaisema ja siksi hän ehdotti keskinäisen ymmärtämyksen ja sovun viikkoa vietettäväksi.

Kuten ylläolevasta lainauksesta käy selville yrittää Helsingin Sanomat kääntää puheen omaksi hyväkseen. Lehti kieltää, että sisäinen rikkinäisyytemme johtuisi keskinäisistä eturiidoista, vaikka käsittääksemme juuri siinä on asian ydin. Se on juuri kilvoittelu keskinäisistä henkilö- ja ryhmäeduista, joka pääasiassa vie kansamme rikkinäisyyteen. Se, että rahan voimalla tosin lain puitteissa mutta itsekkäiden etujen saavuttamiseksi painetaan kansamme suurin osa ja mikä ikävintä juuri työtätekevä osa alas, sen elintaso heikonnetaan tarkoituksellisesti ja kun kansakin rupeaa asian oikean laidan ymmärtämään, niin silloin ei voi ajatella sopua ja ymmärtämystä syntyväksi kansamme keskuuteen.

Helsingin Sanomat painostaa vain kansassamme käytävää taistelua inhimillisistä ja yhteiskunnallisista oikeusperiaatteista täten yrittäen hämätä ydinkysymyksen, josta jo yllä mainitsimme.

Valitamme, että valtakunnan päämiehenkin puhe käytetään poliittisena välikappaleena omien itsekkäiden etujen ajamiseen ja totuuden verhoamiseen, jotta vain saataisiin kansa pimeässä pysymään.

VIIKON UUTISIA

Päivälehdistömme uutisosastotkin palvelevat nykyään puoluepäämääriä. Oikea kuva maailman tapahtumista voidaan näin ollen saada ainoastaan seuraamalla kaikkien eri suuntien lehtiä ja lisäksi vielä ulkomaisia lehtiäkin. Tähän on vain harvalla kansalaisella tilaisuus. Me julkaisemme sentähden joka numerossamme lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista, jotka on koottu juuri yllämainitulla tavalla.

Kotimaa.

E. K:n tietojen mukaan ovat Neuvostovallan sotilasattasheat olleet vakoilijoiden ohjaajina. — Vakoilujutun yhteydessä on vangittu 25 henkilöä.

卐

Puolustuslaitoksen menoarvion hyväksyi eduskunta suuren valiokunnan ehdotuksen mukaiseksi, lisäten siihen 200,000 mk. Lotta Svärd-järjestölle.

卐

Suomen Pankin oikeus olla lunastamatta setelejään kullalla on pidennetty vuoden 1934 loppuun.

卐

Suomi maksaa taas »sota»-velkansa USA:lle 15. 12.

卐

Rajoitettuaan hiljattain pekonin tuontiaan Suomesta Englanti nyt lisää pekonin tuontiaan P. Amerikan Yhdysvalloista. Vastapalvelukseksi Setä Samuli on sitoutunut juomaan enemmän whiskyä. — Kuinka ihanasti soittavatkaan **säkkipillit!**

Ulkomaat.

Japani on siirtymäisillään fascistiselle kannalle. Japanin entinen delegation päällikkö Genevessä Matsuoka on asettautunut uuden kansallisen liikkeen johtoon

卐

Litvinow ei saanut Berlinissä tavata ketään Saksan hallituksen jäsentä, vaan ainoastaan ulkoministeriön Neuvostoliiton osaston referenttiä. — (Ainoa oikea tapa käsitellä kansainvälisiä juutalaisrapparia ja bolshevikkeja!)

卐

Espanjan uudessa eduskunnassa on 635 edustajaa, joista oikeistoon kuuluvia 370.

卐

Kieltolaki on lakakutettu Yhdysvalloissa.

卐

Viron rintamamiehet vaativat sos.-dem. puolueen lakkauttamista. (Tämä vaatimus on aivan paikallaan, koska k.o. puolueen olemassaolosta hyötyvät vain **sen johtajat eivätkä työläiset!)**

"Tilanne helpottuu."

Nyt 9,651 vankia eli toista tuhatta enemmän kuin viime vuonna samaan aikaan.

Talven kuluessa saavutetaan ennätys vankilukumäärässä.

Uuden Suomen saamien tietojen mukaan on vankien lukumäärä huomattavasti nousussa. Lehti kirjoittaa: »että vankien luku on edelleenkin kovasti kasvamassa. Tk. 9. pnä on vankeja kaikkiaan 9,651, vastaavan luvun oltua viikkoa aikaisemmin 9,588 ja kolme viikkoa sitten 9,360. Vuosi sitten oli vankeja 8,502, joten nyt on 1,149 enemmän. Aikaisempien kokemusten mukaan jatkuu talvisin vankien lukumäärän kasvamista aina maaliskuulle saakka, joten ilmeisesti ylitetään tänä talvena kaikki aikaisemmat ennätykset.

Vankien lukumäärän nopeasti lisääntyessä tuottaa tietenkin vankeinhoitoviranomaisille suurta huolta heidän sijoittamisensa. Onneksi on Helsingin keskusvankilan parakkirakennus saatu valmiiksi, joten sinne on voitu sijoittaa jo 57 vankia. Myös Konnunsuon ja Sukevan varavankoloihin rakennetaan vangeille parakkeja, mutta valmistuvat ne vasta parin kuukauden kuluttua».

Vankilukumäärän kehitys kuvaa selvästi tilanteen kehitystä maassamme. Vankien lukumäärään, joka on meillä suhteellisesti suurempi, kuin muissa maissa, vaikuttaa meillä varmasti yleinen matala taloudellinen tilanne.

Yleinen moralittomuus ja sekavat taloudelliset olot, voimakkaan armoton ryöstö ovat tekijöitä, jotka synnyttävät maaperän, jossa vankien lukumäärä alati kasvaa.

Ylläoleva uutinen selvästi osoittaa, kuinka patsi yleensä, niin erikoisesti talven tullen monet puutetta, nälkää ja työttömyyttä kärsivät melkein suorastaan pyrkivät vankiloihin.

Tämäkin vankiluvun valtava ennätysmäinen kokoaminen todistaa, mikä arvo on annettava niitten puheille, jotka lakkaamatta puhuvat tilanteen paranemisesta. Ehken meidän »johtavienkin» sietäisi hiukan miettiä ja ottaa vakavasti selvä asioista, ennenkuin toitottavat kansalle »tilanne helpottuu».

"Etistys"-mielisten uutistekniikkaa.

Yleisen mielipiteen harhaanjohtamiseksi.

Lukijoittemme huviksi esitämme seuraavat näytteet siitä, kuinka eräällä taholla »edistetään» yleisömme ymmärtämystä maailman tapahtumista:

Iltasanomat 12. 12.: (uutisen tekstiin kätkettynä, **petiitillä:**)

»Hitler antoi yleiskatsauksen kansallissosialismin nykyisiin tehtäviin. »*Mikään voima Saksassa ei enää kykene kukistamaan kansallissosialismin luomaa todellista kansanvaltiota*». (kurs. **meidän!**)

Helsingin Sanomat (samana päivänä **12. 12., lihavana otsikkona:**)

Natsit pelkäävät vallankaappausta. Väitetään sosialidemokraattien valmistautuvan nostamaan Hitlerin manttelin. Salaisia järjestöjä muodostetaan, kiellettyjä lehtiä levitetään Saksaan.

Edellinen tieto on tullut **Suomen Tietotoimiston** kautta, jälkimmäinen

(Jatk. siv. 3)

Äskeinen vakoilujuttu.

N.k. Pentikäisen vakoilujuttu on ollut pitemmän aikaa hämärän peitossa suurelta yleisöltä. Vasta viime viikon lopulla antoi etsivä keskuspoliisi STT:n välityksellä julkisuuteen joitakin tarkempia tietoja. Niitten mukaan on jutun yhteydessä vangittu 25 henkeä, pidätetty 34 henkeä. Lisäksi on annettu tieto, että vakoilujärjestö on ollut yhteydessä SKP:n kanssa. Johtajina vakoilussa ovat olleet ulkomaalaiset Martin ja Jacobson ja luutnantti Pentikäinen on ollut vain apuri suuressa ketjussa nauttien 3,000:— kuukausipalkkaa avunannostaan. Erikoisen huomattavaa on, että vakoilun johtolangat johtavat täkäläiseen neuvostolähetystöön, josta jo sotilasasiamies on katsonut parhaaksi väistyä paikaltaan otaksuttavasti siksi, että oli niin taitamattomasti hoitanut vakoilua, että joutui näin selvästi ilmi.

Yllä ovat lyhyesti ne tiedot, jotka EK:n puolesta on annettu asiasta julkisuuteen. Vakoilu valtakuntain välillä on, kuten tunnettua, aivan yleinen, eikä myöskään ole outoa, että Neuvosto-Venäjä harjoittaa sitä meidän maassamme, mutta se on outoa, että sitä harrastetaan näin kömpelösti lähetystön kautta, kuten Pentikäis-jutussa on sattunut.

Läheystöjen tehtävänä m.m. on hoitaa suhteiden säilymistä eri valtojen välillä. Myöskin Neuvosto-Venäjä on useasti tuonut julki palavan halunsa säilyttää ystävälliset ja hyvät suhteet Suomeen. Nyt paljastunut lähetystön virkailijoitten johtama vakoilu kai kuvannee päivän selvästi jokaiselle, millä tavalla Neuvosto-Venäjä hoitelee "ystävällisiä suhteita" meihin.

Kun Pentikäisen vakoilu paljastui, niin meillä sanomalehtien palstoillakin julkisesti viitattiin, että täkäläinen Neuvosto-Venäjän lähetystö oli siihen sotkeutunut. Tällöin lähetystö jyrkästi torjui syytöksen ja pani siihen vastalauseensa selittäen sen pahentavan hyvien suhteiden säilymistä. Nyt ovat kuitenkin viralliset tutkimukset osoittaneet syytösuutisten olleen tosia. Näin tulee esille kysymys, osaako meidän kanssamme "ystävällisessä suhteessa" ollut lähettiläs vetää oikeat johtopäätökset. Sotilasasiamies on sen jo tehnyt. Joka tapauksessa me uskallamme toivoa, että *meidän ulkoasiainministeriömme osaa antaa tarpeeksi voimakkaan huomautuksen siitä, mitä meillä ymmärretään "ystävällisillä suhteilla ja niiden säilyttämisellä" eri valtojen välillä.*

Meidän kannaltamme on merkillistä asiassa vielä se, että meidän päivälehtemme ja julkiset poliitikkomme ovat puuttuneet asiaan melko laimeasti taikka ei ollenkaan. Onko asia heidän mielestään siksi vähäpätöinen, ettei siihen kannata kajota. Emme tahtoisi niin uskoa.

Asia on tärkeä paitsi sikäli, että yleensä vakoilua pidetään kaikista matalimpana rikoksena ja törkeänä erikoisesti silloin, kun sitä näin räikeästi harjoitetaan välittömästi lähetystön taholta, myöskin sen vuoksi, että yleensä on olemassa omia kansalaisia, jotka alentuvat tällaiseen alhaiseen tekoon.

Niitten harvojen sanomalehtien joukossa, jotka ovat asiaan kajonneet, on ollut Helsingin Sanomat. Lehti avoimesti tunnustaa rikoksen suuruuden ja suosittelee tällaisille rikollisille kuolemanrangaistusta sikäli, mikäli meillä sellainen otetaan käytäntöön. Me puolestamme yhdymme tähän täydelleen.

Vielä lehti kirjoittaa asiasta m.m., että "on vain surulla ja inholla todettava, että on olemassa Suomen miehiä ja naisia, joille oma maa ja kansa ovat niin arvottomia, että he voivat myydä ne muutamasta markasta vieraille. Näitten vakoilijain toiminta on alhaisimpaan luokkaan kuuluvaa rikollisuutta."

Ylläolevaankin voimme täydelleen yhtyä. Mutta asiaa meidän kannaltamme käsitellessä ei pelkkä ylläolevan seikan toteaminen riitä. Meidän on myös samalla tutkisteltava sitä maaperää, mikä synnyttää maahamme pentikäisiä. Tätä nykyä meillä huudetaan isänmaallisuudesta ehkä enemmän kuin koskaan ennen, meillä puhutaan moraalin mataluudesta sangen paljon, mutta sittenkin täytyy masentunein mielin todeta, että meillä isänmaallisuus ja moraali ovat heikompia kuin ehkä milloinkaan ennen ja syyt tähän täytyy olla olemassa. Emme usko olevamme suurestikaan väärässä, kun sanomme, että nykyinen surkea vallassa oleva järjestelmä, jota kynsin hampain tahdotaan jatkaa, kantaa kohdussaan myöskin aiheen nykyiseen isänmaattomuuteen ja moraalittomuuteen ja että sen synnyttämässä maaperässä voimakkaasti versoo sellaisia olioita kuin vakoilija Pentikäinen. Tätä vakoilua ei olekaan käsiteltävä irrallisena Pentikäis-tapauksena, vaan laajalle levinneenä ruttona, joka on saastuttanut suuren joukon kansalaisiamme. Me voimme varmuudella päättää, että sikäli kuin vain tilaisuuksia ilmenee, on meillä myöskin Pentikäisiä enemmän kuin luulemmekaan.

Syynä siihen, että näin on, ovat olevat olomme.

Nykyisen järjestelmän turvin viettävät maassamme orgioitaan itsekkyys, valhe, viha, puoluemieli, oman voiton pyynti, jotka taas synnyttävät — yleisen moraalittomuuden ja tällaisessa maaperässä versoo myöskin vakoilu.

Jos me tahdomme vapautua maankavaltajista, silloin on meidän kansamme henki kasvatettava vapaaksi tällaisesta matalamielisyydestä, mutta siihen ei voida päästä muuten kuin poistamalla ne taudin oireet, syyt, jotka nykyistä yhteiskuntaamme kalvavat ja jotka, ehkä ei liene liikaa sanoa, luonnollisesti ovat johtaneet yleiseen moraalittomuuteen. Parhaimpienkin valistussaarnojen vaikutus on melkein tehoton, jollei ilmapiiri muutu toiseksi. Me saamme vaalia kasveja miten hyvin tahansa, mutta jos maaperässä on vieraita siemeniä ja vieraita juuria, niin rikkaruohot versovat myöskin.

Me saatamme poliisivaltaamme kehittää ja laajentaa, sittenkin meillä tulee olemaan vakoilijasieluja, niin kauan kuin meillä ei kansan sielu ole puhdistettu.

Moraalin kohottaminen on meillä sangen vaikea, sillä meillä ei vieläkään ymmärretä taikka ei ainakaan tunnusteta, että syypäänä matalamieliseen ajatteluun meillä on nykyinen järjestelmä. Se, että *meidän lain varjolla muka vapauden nimessä sallitaan omaisuuksia edelleen saalistettavan, työtä ryöstettävän, sallitaan julkisten valheitten johtajienkin taholta vievän toivottuihin tuloksiin, on niin suurta moraalittomuutta, ettei meillä voida kansan sielun tervehtymisestä puhuakaan, niin kauan kuin tällainen olotila saa jatkua.*

Kansalainen, herää näkemään, että Suomen kansan sielu on saastutettu sekä ylhäältä että alhaalta, että siitä käydään kauppaa sekä oikealta että vasemmalta, herää näkemään, missä on pohjimmainen vika kansalaisissa esiintyvään moraalittomuuteen ja matalamielisyyteen.

Varokoot konsulit, ettei jousta jännitetä liian kireälle.

Me toistamme tämän vakoilujutunkin yhteydessä painokkaasti herätyshuutomme: Herää Suomi!

*

Kun ylläoleva oli kirjoitettu, tuli tieto, että Neuvostoliiton täkäläinen väliaikainen asiainhoitaja Pazdnjakoff oli käynyt ulkoasiainministeriössämme esittämässä hallituksensa vastalauseen sen johdosta, että EK oli väittänyt neuvostolähetystön osallistuneen vakoiluun. Tämä kaikki on selvä kuva siitä, mitenkä häikäilemättömyydellä koetetaan peittää ikävät jäljet. Myöskään tämä ei ole mitään uutta Neuvosto-Venäjän politiikassa.

Talouselämän elimellinen uusiminen.

Liberalismi nykyisessä muodossaan elää loppukauttaan. Vanha kuolee aikanaan ja kansalle, joka ei valmistaudu vastaanottamaan tuota tapausta, voi se muodostua hyvinkin murheelliseksi, jopa kohtalokkaaksikin tapahtumaksi, sillä kuolemaa edeltävät eräät sairaudet, sekasorto valtioelämässä, talouselämässä ja kulttuurin alalla. Ellei vanhan heikkouteensa sortuessa ole kansassa jo herännyt näkemystä uudesta, niin seuraa sortumista toinen ja useampi sortuminen. SKJ:n tehtävänä on luoda kansalaisiimme näkemys uudesta elimellisestä talouselämästä nykyisen jo yli aikansa eläneen liberalistisen tilalle. Elimellinen talouselämä perustuu ammatillistn yhdistysten pohjalle. Joku voinee väittää, että niitä on nytkin olemassa runsaasti ja siitä huolimatta on kaikkien sota kaikkia vastaan. Täytyykin myöntää, että ammatillisia yhdistyksiä on kaikilla aloilla, onpa eräät alat organisoitu useampaankin kertaan, eikä niinollen olekaan puhetta siitä, ettei taloudellisia etuja yritettäisi tavalla jos toisellakin vaalia, mutta niiden toiminta ei tarjoa mitään elimellistä sopusointua kansakunnan kokonaisuuden palveluksessa, vaan jatkuvaa taistelua toisiaan vastaan ryhmien ja yksityisten kesken.

Syy tällaiseen asioiden kehitykseen onkin löydettävissä siinä,

ettei taloudellisten ryhmien toiminnassa ole mitään niiden kesken sopusointua järjestävää periaatetta, joka kokonaisuuden hyvinvoinnin näkökannalta kullekin ryhmälle selventäisi sille kuuluvan osuuden kansakunnan palveluksessa.

Järjestömme toiminnan kautta tulemme tuomaan Suomen kansalle uuden yleismaailmallisen periaatteen ja sen luomalle perustalle on mahdollista rakentaa tasapaino valtion, talouselämän ja yksityisen luovan kansalaisen välille.

On selviö, ettei tässä tule niin suuresti kysymykseen uusien taloudellisten yhdistysten tai liittojen luominen, kuin tarpeettomien lopettaminen ja tarpeellisten käyttäminen sekä ennen kaikka istuttaa niihin tietoisuus uudesta järjestävästä periaatteesta ja saattaa ne uuden maailmankatsomuksen elähyttämiksi s.o. elimelliseksi kokonaisuudeksi.

SKJ:n päämaaliohjelman 14 käskyä tuovat julki ne uuden maailmankatsomuksen periaatteet, joille kansamme taloudellinen toiminta voidaan elimelliseksi pohjata.

Uuden elimellisen talouselämän toteuttaminen asettaa toteutettavaksemme ainakin kaksi suurta tehtävää: Suomen kansan henkinen näkemys on uusittava. Liberalistisen ja marksilaisen maailmankatsomuksen tilalle on tuleva toinen elimellinen, kasvullinen maailmankatsomus. On siis luotava

uusi suhde valtion, talouselämän ja yksityisen luovaa työtä tekevän kansalaisemme välille.

Toiseksi on luotava elin, joka käytännössä jatkuvasti kaikilla elämän asteilla huolehtii tuon suhteen säilymisen ajasta aikaan. S.o. on luotava uusi elimellinen talouselämän ryhmittely kaikkine tarvittavine toimintamuotoineen. Silloin on itsestään selviö, että tässä on pääpaino enemmän pantava hengelle kuin pelkille kuolleille muodoille. Senpätähden ei olekkaan riittävää luoda einoastaan uusia toimintamuotoja, vaan on välttämätöntä luoda ensiksi uusi henki, uudet näkemykset ja niiden avulla kehittää elimellinen talouselämä ryhmityksineen. Uuden talouselämän voi kuitenkin luoda vasta, kun on kyllin paljon uuden hengen herättämiä kansalaisia, ilman niitä on sekin tuomittu epäonnistumaan, hajaannusta ja itsekkyyttä palvelemaan.

SKJ:lle jääpi kunnialliseksi vaikkakin epäkiitolliseksi tehtäväksi olla uranuurtajana, huutavan äänenä korvessa, valmentajana kansaamme uusille aatteille, että kansammo parhaimmisto olisi sonnustautuneena ja sauva kädessä valmiina uudelle taipaleelle, kun vanha ajanjakso kerran sortuu.

Saksassa pohditaan pankkijärjestelmän uusimista.

Hallitus hankkii asiantuntijain neuvoja.

Valtakunnanpankin johtaja, tohtori Hjalmar Schacht, esittää valtionjohdon kantaa.

Kysymys pankkitoiminnan järjestämisestä uudelle pohjalle on nyt juuri vilkkaan pohdinnan alaisena Saksassa. Kuten tunnettua lienee, on taistelu rahavallan väärinkäytöksiä vastaan kansallissosialismin oleellisimpia perusajatuksia, ja kysymys raha- ja luottolaitosten järjestämisestä »kolmannessa valtakunnassa» onkin sentähden erittäin laajakantoinen ja tärkeä kysymys

Kysymystä pohditaan siellä tietenkin kansallissosialistisien menettelytapojen mukaisesti. Tämä merkitsee, että Saksan hallitus pyrkii seikkaperäisesti hankkimaan asialle valaistusta asiantuntijapiirien taholta. Mutta asian käsittelyssä seurataan myöskin ratkaisevalla tavalla johtaja-periaatetta, s.o. asiaa ei ratkaista millään enemmistöpäätöksellä, vaan luotetaan siihen, että valtionjohto, kuultuaan kaikkien niiden piirien mielipiteitä, joille tämä asia on tärkeä, löytää ja toteuttaa sellaisen ratkaisun, mikä kansan kokonaisuuden kannalta on pidettävä parhaimpana. Joskin siis asiantuntijoina on ensi sijassa pidettävä pankkimiehiä, niin ei niiden mielipide saa olla yksinänsä määräävä, koska ne tietysti ennenkaikkea muodostavat mielipiteiltään pankkiliikkeen kannatavaisuuden näkökulmalta, eivätkä voi kiinnittää riittävää huomiota kysymykseen, kuinka pankkiliike parhaiten palvelisi koko elinkeinoelämän ja yhteiskunnan tarpeita. Kysymyksen käsittelyä varten on asetettu erikoinen tutkimuslautakunta, johon ennenkaikkea kuuluu joukko tunnettuja pankkimiehiä ja pankkiireja sekä myöskin erinäiset taloustieteen edustajat

Tähän mennessä on sanottu lautakunta jo pohtinnut muutamia peruskysymyksiä, joista tärkeimpänä on kai pidettävä kysymystä pankkilaitosten kansallistuttamisesta. Asiantuntijain enemmistö näyttää olleen niin mullistavaa uudistusta vastustavalla kannalla, joten luultavaa on, ettei ainakaan toistaiseksi ryhdytä Saksan rahalaitoksia kansallistuttamaan Lisäksi on pohdittu kysymyksiä asiakkaiden ja pankkien välisten henkilökohtaisen luottamussuhteen parantamisesta, luotontarpeesta ja luotonvälityksestä, sekä kysymystä, olisiko sallittava, että pankkien johtajat osallistuvat teollisuuslaitosten hallintoneuvostoihin.

Eräässä äskeisessä tutkimuslautakunnan istunnossa esitti Saksan valtakunnanpankin johtaja, tri Hjalmar Schacht pohdittavaksi kysymyksen:

»Kuinka voidaan paremman pankkitoiminnan järjestelyn avulla halventaa luottoa luotonantajille.»

Keinona tämän päämäärän saavuttamiseksi ehdottiin m.m. pankkien haarakonttorien lakkauttamista tai yhdistämistä sekä haarakonttorijärjestelmän lakkauttamista ja jonkunlaisen piiripankkijärjestelmän muodostamista sen tilalle. Näitä ehdotuksia vastaan puhuivat ennenkaikkea suurpankkiirit, lausuen toivomuksenaan, ettei nykyistä järjestelmää ollenkaan suuresti muutettaisi, vain että annettaisiin sen edelleen elimellisesti kehittyä. Tähän antoi tri Schacht kuitenkin melko selvän ja jyrkän vastauksen, nimittäin, että jotakuinkin laajalle menevä uudistus pankkitoiminnan alalla tullaan joka tapauksessa toteuttamaan. Myöskin huomautti hän, etteivät pankit nyt ollenkaan toimi niin erikoisen »elimellisesti», vaan periaatteen mukaan, että »jokainen saa ansaita niin paljon kuin hän vain kykenee ansaitsemaan».

Keskustelu todisti osanottajien huomattavan enemmistön olevan sillä kannalla, että pankkien kustannusten laskuperusteet ovat järjestettävät uudelle pohjalle, jotta hallituksen pyrkimykset korkojen alentamiseen ja asiakkaiden sortamisen ehkäistämiseen voitaisiin toteuttaa.

Seuraavaksi keskustelukysymykseksi esitti tri Schacht: »Olisiko aikaansaatettava määräyksiä paremman pankkien likviditeetin turvaamiseksi, esimerkiksi määräämällä jonkunlainen suhde pankkien omien ja vieraiden pääomien välillä»? Tähän kysymykseen nähden olivat pankkiirit vastustavalla kannalla, kun taas muut edustajat suurimmalta osaltaan olivat taipuvaisia tällaista ehdotusta puoltamaan. Myöskin keskusteltiin siitä, olisivatko tarpeellisia jonkunlaiset määräykset maksimiluotoista, toiselta puolen suhteessa pankkien omiin varoihin ja toiselta puolen luotonhakijain bilanssinumeroihin. Erinäiset edustajat sanoivat pelkäävänsä, että tällaiset määräykset voisivat supistaa pankkien luotonantovalmiutta, ja lausuivat toivomuksenaan, että mikäli tällaisiin toimenpiteisiin ryhdyttäisiin, niin pitäisi tämä tapahtua asteettain, melko pitkän ylimenokauden aikana.

Lopuksi totesi tri Schacht, ettei keskustelun tuloksena näissä kysymyksissä ole ilmestynyt mitään selvästi määrättyä kantaa lautakunnan jäsenten taholta ja korosti vielä, ettei hallituksen taholta tulla pitämään tässä kokouksessa ilmestyneitä mielipiteitä minkäänlaisina sitovina päätöksin"

Korkokysymyksen selvittelyä taaskin.

Keskustelu koroista on ollut paisumaan päin ja tuskin enää tulee häviämään näyttämöltä muuten, kuin koron häviämisen kanssa. Mahdotonta onkin todellisuudessa ajatella mitään taloudellista keskustelua, joutumatta lopuksi korkokysymykseen. Vaikkakin osa kansalaisistamme vielä nauraa koko korkokysymykselle ja sen järjestelymahdollisuuksille, on sen alentamisen välttämättömyys hyvinkin laajalti ja arvostelukykyistenkin kansalaisten taholta tunnustettu Erimielisyydet lienevätkin pääasiassa siinä, ettei siihen vielä nähdä käytännöllisiä mahdollisuuksia. Sentähden lieneekin syytä tutkia asiaa yhä useammin ja useammin.

Kun kysytään, miksi ylipäänsä pidämme korkeaa korkokantaa? On vastaus: »pääoman vähyyden tähden», joka on yhtä väärä kuin mitä se ehken monesta näyttää luonnolliselta. Kuvittelu, että pääomien vähyys aiheuttaisi korkean koron, on yksipuolisen ajatuksen tuote. Sillä mitä merkitsee oikeastaan pääomien vähyys? Teollisuuslaitokset ja taloudet ylipäänsä edustavat todellisuudessa pääomaa ja niitähän meillä on suhteellisen paljon, jopa liikaakin nykyiselle käytölle ja mitä talouksien tarvitsemaan luottopääomaan tulee, niin sitä voi saada (heti kun on siirrytty uuteen yksityisistä rahamarkkinoista riippumattomaan rahatalouteen) kohtuulliseen korkoon aina, kun kulloinkin kysymyksessä olevalla taloudella on mahdollisuus luoda sellaisia tuotteita, joille löytyy kysyntää. Kuitenkin näyttää siltä, kuin pääomaa olisi liian vähän, kun kansantaloudellisten tuotteiden kiertokulun tiet ovat tukkeutuneet tai ainakin epäkunnossa, s.o. tuotanto ja kulutus eivät liity toisiinsa kuten hammasrattaat.

Heti kun tuollainen häiriö on olemassa, alkaa talouselämä huutaa pääomien puutetta, olettaen sen avulla poistavansa epätasaisuuden. Niin on meilläkin tapahtunut talouselämän kaikilla aloilla. Maanviljelystalous otti luottoa pysyäkseen kilpailukykyisenä. Teollisuuselämä lankesi samaan viettelykseen. Mutta koska taloudellisten tuotteiden kiertokulku kerran on suistunut raiteiltaan, niin kilpailevan lainapääoman luotonanto ei enää asiaa auttanut, vaan päinvastoin huononsi sen. Korkojen oli helppo kavuta ylöspäin, mutta tuotannon kiertokulku ei ollut väkisin pakotettavissa luottoa lisäämällä tasaisille raiteille. Vapaa kilpailu, yhteistoiminnassa työkyvyltään kykenemättömäin puolueryhmitysten kanssa, on ylipäänsä avustanut liberalistisen vapaan kilpailun heikkouksien kasaantumista ylipääsemättömäksi esteeksi.

Korkokannan jatkuva nousu ei todellisuudessa ole ollut muuta kuin todistus siitä, ettei luottotalouden johto ole pystynyt ohjaamaan taloudellista kiertokulkua.

Nyt kai paremmin kuin koskaan voimme todeta sellaisen sanontatavan paikkansapitämättömyyden kuin: **»pääoma luo työtä!»** tarkoittaen sillä pääasiassa lainapääomia. Pääomia on kylläkin sijoitettu runsaasti, mutta niillä ei aina ole luotu sellaista työtä, mitä talouselämä olisi voinut sillä hetkellä käyttää, siitä näennäisesti ylituotanto, s.o. tehtiin vääriä pääomasijoituksia.

Talouselämämme laahustaa jatkuvasti suuren korkotaakan nöyränä kantajana.

Paras tie korkokannan alentamiseen onkin talouselämän tervehdyttäminen, sen kiertokulun järjestäminen tasaisille raiteille.

Se tapahtuisikin helposti, ellei sen välttämättömänä edellytyksenä olisi korkokannan laskeminen, jotta voitaisiin saattaa tuotteiden ja niihin uhrattujen ponnistelujen arvot tasapainoon sekä pitää ne siinä jatkuvasti.

Tulevaisuudessa on tuotantolaitosten rakentamista katseltava toisin silmin kuin tähän asti. On siirryttävä hillittömästä ansiotaloudesta, jossa itsekäs omanvoitonpyynti on ainoana määräävänä tekijänä, kysyntää tyydyttävään talouteen, jossa yrittäjävoimat työskentelevät täysin sopusoinnussa kokonaisuuden etujen kanssa.

Korkokysymys on vaikeasti ratkaistavissa, jos vaalimme ainoastaan liberalistisen talouselämän näkemyksiä. Mutta jos taloudellinen työskentely nähdään kokonaisuutta palvelevana, kysyntää tyydyttävänä kansantaloutena, niin vaikeudet eivät enää olekaan ylipääsemättömiä. Korkokysymystä ei tietenkään voida selvittää jonkun silmänkääntötempun avulla, vaan sen ratakisemiseksi on ratkaistava kysymys:

kuinka yhdeksännentoista vuosisadan talouselämästä siirrytään kahdenkymmenennen vuosisadan talouselämään.

Silloin tulee koko luottosysteemin uusiminen päämaaliksi kulutuksen järjestely. Ennen sitä on pyrittävä ylimenokauden eri kehitysasteihin. Kuten: »kuinka vapaudutaan entisistä koroista?» Silloin ilmenee kaksi näkökantaa: 1) Korkea korko ei saa enää aiheuttaa talouselämälle lisää kangistumista. Osittain näyttänee se olevan vaikeasti vältettävissä. 2) Hätäaputöiden hankinnan kautta talouselämälle luotuja tervehtymismahdollisuuksia ei saa korkeakorkoisella luotolla jarruttaa. Silloin talouselämälle myönnetty luotto parhaiten elvyttää pulan poistamista, ennen kaikkea, kun se ohjataan aloille, joilla kotimaisella tuotannolla on kyllin mahdollisuuksia luovaan työhön.

On itsestään selviö, että työmahdollisuuksien luomisella voidaan pyrkiä korkokannan alentamiseen. Talouselämän tervehdyttäminen antaa siihen ainoan mahdollisen ja luonnollisen tien. Siten luodaan edellytykset uuden korkovapaan talouden mahdollistumiselle. Saksassa tapahtunut hypoteekkipankkien luotonanto, talojen kunnostamiseksi omilla varoilla, antaa selvän kuvan, kuinka työttömyyden poistamisen avulla vanhasta luottosysteemistä voidaan siirtyä uuteen, kun hypoteekkipankit luoton myöntämisessään **eivät ole turvautuneet yksityisiin rahamarkkinoihin.**

Pulan poistamisen yhteydessä tuleekin korkokysymys erittäin polttavaksi. Sitä voidaankin ymmärtää ainoastaan, mikäli meillä on kuva uudesta talouselämärakenteesta. Kysyttänee eikö voida myöskin kiinteistön omistusoikeutta sekä kaupungissa että maalla vapauttaa liberalistiskapitalistisen järjestelmän kahleista. — Siinä piileekin koko korkokysymyksen painopiste. Toistaiseksi kiinteistö ei todellisuudessa olekkaan mikään kiinteistö, vaan **oikeus- ja rahatoimien liikkuva kohde.** Saksassa onkin jo maanviljelyskiinteistöt muodostettu todellisiksi kiinteistöiksi ja samoin tullenee käymään muidenkin kiinteistöjen kanssa. Siihen on löydetty mahdollisuus ilman, että se vaikeuttaa luotonsaantimahdollisuuksia tai kiinteistökauppoja. Tulevaisuuden kulutustaloudessa tuleekin **kodin luomismahdollisuudet olemaan yhtä tasapuolisesti turvattuja kuin jokaiselle mahdollisuus jatkuvasti hankkia itselleen jokapäiväinen leipänsä.**

Puoluepomot ovat siinä suhteessa ihmeen viisaita, että heillä on jokaisen pulmallisimmankin kysymyksen ratkaisua vatren valmis »ohjelma», joka aina muutetaan ääntenkalastuksen tarpeiden mukaiseksi. Meidän periaatteemme eivät ole niin seikkaperäisiä — mutta eivät ole vielä kertaakaan muuttuneet — eivätkä muutu.

JÄRJESTÖN 卐 TYÖMAILTA

SKJ:n jäsen
Autonkuljettaja
AARNE VIRTANEN
synt. 3. 4. 1901,
kuoli 28. 11. 1933.

Jäsenemme Aarne Virtasen viimeinen matka.

Herra opeta meitä ajattelemaan, että meidän kuoleman pitää. Tämä, elämän totuus tuli selvästi mieleen, kun viime sunnuntaina Malmin hautausmaan kappelissa seisoimme taistelutoverimme Virtasen kylmenneen ruumiin vieressä. Ruumiinsiunauksen jälkeen kantoivat vainajan suojeluskunta-toverit vainajan viimeiselle lepopaikalle haudan poveen. Kun hauta oli luotu umpeen sekä omaisten seppeleet laskettu, astui kummun viereen suojeluskunnan edustaja vääpeli Konttinen laskien haudalle seppeleen aseveljiltä samalla myös lausuen muutaman sanan vainajan muistolle. SIJ:n seppeleen laski allekirjoittanut, SKJ:n jäsenten seistessä kunnia-asennossa kummun äärellä, seppeleen nauhoissa oli seuraavat sanat Aarne Virtanen. Muistosi velvoittaa. SKJ:n taistelutoverit. Tilaisuus päättyi virteen: Sun haltuus rakas isäni.

Aarne, sinussa menetti SHJ yhden parhaimmistaan, sinulle ei oma itsesi merkinnyt mitään, kansan ja isänmaan etu oli sinulle suurin ja pyhin, taistelu nykyistä kurjaa järjestelmää vastaan, se kaatoi sinutkin ennenaikaiseen hautaan, sinun ei sallittu nähdä sen ihanan aatteen toteutuvan, joka tekee käsitteen nälkäkuolema tuntemattomaksi. Lepää rauhassa, taistelu jatkuu, lapsesi varmasti saavat elää jo uudessa Suomessa, siinä Suomessa, jossa työmiehen ei tarvitse kulkea nälkäisenä ja isänmaattomana, vaan Suomessa, jossa on sellainen järjestelmä, joka todella pitää huolta kansalaisistaan kuin hyvä isä lapsistaan. Suomen johtavilla elimillä olisi näittenkin paarien ääressä syytä ajatella kansan syvien rivien taistelua elämästä, ennenkuin se ehkä on myöhäistä.

Helsingissä 11. pnä jouluk. 1933.

.sko Perttunen.

Helsingin piirin Naiset

toimeenpanivat viime lauantaina piirihuoneustossa E. Makasiinikatu 6 rattoisan joulujuhlan, jonka ohjelmasta samoin kuin juhlahuoneistostakin näki, että naistemme näppärät kädet olivat olleet mukana iltaa järjestämässä. Ohjelmassa oli naisten esttämää laulua, rouva Kallaksen ja valistv. Raikkaan sisältörikkaat puheet, kuvaelma "Luostarin kellot" ym. Ilta kului jokaiselta mukana olleelta varmasti mieluisasti. Illan osanottajamäärä olisi voinut olla runsaampi.

KANSALAISET!

Lahjoittakaa avustuksia TAISTELUKASSAAMME!

Taistelemme uuden, eheän Suomen luomiseksi.

Suomen Kansan Järjestö työskentelee tarkoituksella saada kansamme eheäksi kokonaisuudeksi. Me tahdomme poistaa kansaamme repivän puoluevihan ja puoluemielen, tahdomme poistaa kansaamme orjuuttavan ylivaltiollisen rahamahdin ja sen harjoittaman korko-orjuuden, joka on pahimpana esteenä kansamme tervehtymiselle ja asettaa luovan työn kunniaan. Vain tällä tiellä löytyy kansallemme tasapaino ja sopusointu.

Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua!

Avustuksia taistelukassaan otetaan kiitollisuudella vastaan pienempiäkin summia. Ne on osoitettava: SKJ, Taistelukassa, E. Makasiinink. 6.

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖ.
Rek. Suomen Vartijain Yhdistys r.y.

Lasten joulu.

Sydämmellinen, ohjelma- ja lapsirakas ilta

oli SKJ:n toimesta viime maanantaina alkaen klo 18 piirihuoneustossa Helsingissä. Lapsia oli vuoden vanhasta 14 vuoteen asti, lähemmäksi kaksisataa vanhempineen. Salia koristi karamelleja ja kynttilöitä täynnä oleva kuusi ja pöydillä paloivat kynttilät. Ohjelma alkoi yhteislaululla »Enkeli taivaan lausui näin», jonka jälkeen sanomal.v. Uusitalo lausui pikku vieraat tervetulleiksi, minkä jälkeen alkoi pikkuväen omintakeinen ohjelmansuoritus, ollen ne runsaita ja reippaita ohjelmanumeroita. Mehut ja pullat kun oli maisteltu, nähty tonttutanssit ja kuultu radio — »Pikku Juhanin» lauluesitykset, päästy puuroon, niin saimme kuulla opettaja Hirven lapsille omistetun puheen. Sen jälkeen saapui paljon odotettu ja toivottu Joulu-pukki monine lahjakoreineen, joista jokainen läsnä oleva pikkunen poju ja tyttö sai mieluisan paketin, jossa oli useammassa paitsi syötävää, myöskin »piettävää». Ilo uhkui kaikkien lapsukaisten silmistä, kun pukki oli kontit tyhjentänyt. Ilta päättyi yhteiseen »Jumala ompi linnamme». Näin päättyi ensimmäinen SKJ:n nousevan Suomen joulujuhla, joka varmaan jätti läsnäoleviin mieltä ylentävän muiston, jonka kautta se joukko, joka mukana oli, tulee myöhempinäkin aikoina muistamaan illan hauskana ja rattoisana. Erikoisesti tulkoon mainittua ne liikkeet ja yksityiset, jotka lahjoillaan muistivat illan pikkuväkeä: Valio, Primula, Talousosakekauppa, Helsingin Osuuskauppa, Tampereen Rohdoskauppa, Fazer Oy., Hedelmäjalostus Oy., ym. liikkeet. Kultainen kiitos Teille lahjoistanne, joilla lasten viatonta joulujuhlaa muistitte. On toivottavaa, että SKJ. muulloinkin muistaa nousevaa nuorisoa, ennen kaikkia tulevan Suomen kasvavaa polvea.

Mieluisa joulu-perheilta

oli Helsingin piirin 14 alueella toissa iltana urheilijain kahvilassa Tuduntie 5, jossa alue vietti sisäistä perhejuhlaansa. Oli kaunis hakaristeillä koristettu joulukuusi, puurot ja torttukahveet. Kutsuvieraana illan juhlassa oli myöskin järjestön joht. Kalsta rouvineen. Johtaja puhui, mainiten että tämä tuleva joulu on jo toinen järjestön elämässä. Kun viime vuonna me mahduimme melkein yhteen pöytään, mainitsi puhuja, mutta nyt SKJ:n ajatuksia mietitään jo tuhansissa pöydissä ympäri Suomen ja että varmasti se latu, jota SKJ hiihtää, on kolmatta joulua vietettäessä paljonkin laajempi ja voimakkaampi. Aluev Säde puhui erikoisesti joulujuhlan merkityksestä juuri meille SKJ-läisille. Joulupukki jakeli lahjoja, vaikkei pukkia näkynyt missään. Oli todellakin hauskaa, nähdä ja todeta se eheä ja toverillinen henki, joka kaikissa läsnäolevissa uhkui. Tämän tapaisia perheiltoja olisi enempi eri alueitten vietettävä.

Arvokas illanvietto

oli Helsingin piirin 4 alueen järjestämänä viime sunnuntaina Rakennusmestarien talolla. Ohjelma alettiin soitolla, minkä jälkeen aluev. Vakkuri puhui, sen lisäksi oli illan ohjelmassa sisältörikkaat sanomalehtiv. B. Alfthanilta ja aluev. Säteen pitämät puheet, joista edellinen puhui maailmankaupan- ja rahatalouden kehityksestä sekä jälkimmäinen juutalais- ja vapaamuurarikysymyksestä. Ilta oli tosiaankin sisältörikas ja arvokas ja jätti mukana olleisiin mieluisan muiston.

S.K.J:n jäsenet ja arvoisat lehtemme lukijat suosittelemme teille Kylpylä Kekoa Punavuorenkatu 20, jossa hyvän löylyn ja ystävällisen kohtelun ohessa voi vapaasti punnita itsensä, kuinka paljon on viikon ajalla joko paino noussut tai laskenut. Tutustukaa Kylpylä Kekoon.

SKJ. yleisiä kokouksia.

SKJ:n yleisiä kokouksia on tk. 19. ja 22. pnä piirin huoneustossa E. Makasiinink. 6 alkaen klo 20. Alussa on kokouksissa muutamia puheita SKJ:n hengessä ja sen jälkeen on yleisöllä tilaisuus kyselyihin ja vastaväitteisiin, joten kokoukset muodostuvat sangen mielenkiintoisiksi.

Samalla on tilaisuus liittyä jäseneksi. Me toivomme runsasta osanotta.

Pääsy on **kaikille vapaa.**

TILAUSKILPAILUMME

Olemme taas tarkastaneet tuloksia ja osottavat seuraavaa:

1 tila (1) Hels. piiri, 4 alue.
2 » (2) » » 7 »
3 » (—) Länsi-Uudenmaan alue.
4 » (3) Hels. piiri, 19 alue.
5 » (6) Jyväskylän alue.
6 » (8) Vaasan 1 alue.
7 » (5) Hels. piiri, 11 alue.
7 » (10). » » 14 »
8 » (—) » » 1 »
9 » (7) Salmin alue.
10 » (—) Kuopion alue.

Lähinnä on Hels. piiri 20 ja 12 alue. Kilpailun 1 ja 2 tilan erotus on 80 tilausta. 2 ja 3 tilan erotus on 6 tilausta. 3 ja 4 tilan erot. 1 tilaus. 4 ja 5 tilan retous 34 tilausta. 5 ja 6 tilan erotus 10 tilausta. 6 ja 7 tilan 1 tilaus. 7 ja 8 tilan 2 tilausta ja 8 ja 9 tilan 1 tilaus. Edelleen Helsingin piirin 4 ja 7 alue pitävät johtoasemaa. Yllätyksenä näemme Länsi-Uudenmaan alueen, joka tulla putkahti yhtäkyytiä 3 tilalle, ja näyttää muissakin alueissa olevan ja alkavan toimintaa.

Henkilökohtainen kilpailu osottaa:

1 tila (1) aluev. Koistinen, Helsinki.
2 » (2) toim.pääll. Lindqvist, »
3 » (3) tukiv. Herrmann, »
3 » (4) lehtiv. Uusitalo, Helsinki.
4 » (3) tukiv. Johansson, »
5 » (—) tukiv. Vesterlund, Lohja.
6 » (—) aluev. Jansson, Karjaa.
7 » (—) aluev. Rutanen Jyväskylä.
8 » (—) aluev. Kull, Vaasa.
9 » (—) aluel.v. Patanen, Helsinki.
9 » (5) aluelehtiv. Sandell, »
10 » (6) aluev. Viitanen, »

Muutoksia on taas tapahtunut, näemme uusia tulokkaita runsaasti ja vanhoja nimiä on poistunut. Jatkoa vaan ja parempaa menestystä!

*

Tulkoon tässä mainittua, että sellaisia esimerkillisiä päätöksiä kuin Helsingin piirin 4 alue on tehnyt, olisi suotava enempi. He ovat nimittäin tämän vuoden aikana päättäneet hankkia lehdillemme vähintään 500 tilausta ja hyvinpä se näyttää luistavan, sillä heillä on nyt jo enempi kuin 50 % urakasta suoritettu ja mikä mieluisampaa mainittavaa, kuin, että tilauksista on suurin osa *aivan uusia tilauksia.* Seuratkaapa esimerkkiä.

*

Länsi-Uudellamaalla taas yritetään oikein kymmenen miehen voimalla, aluev. itse hosuu kuin »hullu myllyssä», kuten sanotaan, ja tuloksia tulee oikein tukussa. Aluevartijat, seuratkaa esimerkkiä, varsinkin Te, joilla näyttää tilaushankinta olevan vielä takapajulla.

Korottakaamme

ensi vuonna lehtemme tilaajamäärä kaksinkertaiseksi!

SKJ. piiri ja naisjäsenet

pitävät t.k. 15 p:nä piirin huoneustossa E. Makasiinink. 6 klo 20 juhlan. Ilta on tavallisuudesta poikkeava. Ohjelma on arvokas ja monipuolinen. Siitä mainittakoon m.m., että kirjailija Rauanheimo pitää puheen kulttuuriliberalismista, muina puhujina esiintyvät taistelutoverit Kalsta, Lindqvist ja Raikas. Kansantansseja saamme myöskin nähdä ja esittävät niitä Suomen Kansantanssin Ystävät, neiti Aminoff suorittaa yksinlaulua. Toivomme runsasta osanottoa.

Työnjuhla.

SKJ Helsingin piirin 12 alue

viettää työnjuhlaa t.k. 16 p:nä klo 20 piirin huoneustossa E. Makasiinink. 6. Pääsy on kaikille vapaa, joten rahattomuus ei ole kellään esteenä. Arvokkaasta ohjelmasta mainittakoon puheet, joita pitävät taistelutoverit Kalsta, v. Alfthan ja Säde sekä kuorolaulua, lausuntaa ym.

SKJ:n yleisiä kokouksia on t.k. 19 ja 22 p:nä piirin huoneustossa E. Makasiinink. 6 alkaen klo 20. Alussa on kokouksissa muutamia puheita SKJ:n hengessä ja sen jälkeen on yleisöllä tilaisuus kyselyihin ja vastaväitteisiin, joten kokoukset muodostuvat sangen mielenkiintoisiksi.

Samalla on tilaisuus liittyä jäseneksi. Me toivomme runsasta osanottoa.

Esimerkki, jota voi seurata.

Järjestömme jäsentarkkailu osoitti, että marraskuun ajalla on SKJ:n Kuopion alue lisääntynyt kaksinkertaisesti. Järjestömme johtaja on lähettänyt alueelle ja sen taistelutovereille järjestön kiitokset. Mikä on se maaseutualue, joka saa seuraavan maininnan?

Pikkujoulu-illanvieton järjesti S.K.J:n 7 alue viime sunnuntaina omassa kerhohuoneustossamme Etelä-Makasiininkatu 6:ssa. Huoneisto oli valmistettu pikkujoulun viettoa vastaan ottamaan. Hyvin koristetut pitkät joulupöydät, kuusi ja joulukynttilät loihtivat yleisöön hauskan joulutunnelman. Ohjelma oli myöskin arvokas. Aluevartija Koskinen piti tervehdyspuheen jossa hän kuvasi järjestömme syntyä ja kehitystä, samalla myös ilmoitti, että on vuosi kulunut järjestömme synnystä, on siis niinkuin ensimmäinen kilometripylväs saavutettu. Sitten seurasi Valistusohjaaja Raikkaan arvokas puhe kansamme nykyhetken henkisestä moraalista. Ohjelmassa esiintyi vielä m.m. Kilven Kuoron lauluesityksiä y.m., y.m. Ilta kului rattoisasti joulun merkeissä.

Onko "rengastumis"-kysymys...

(Jatk. siv. 1.)

seurauksena, ettei se enää pystyisi edes puristamaan itsestään ulos niitäkään rahamääriä, jotka nyt käytetään metsätyöläisten palkkaamiseksi ja raakapuiden ostamiseksi, josta syystä siis olisi tärkeätä ja yleisen edun mukaista, että tuo kannattavaisuus säilyisi.

Silloin herää kysymys: onko se todellakin niin? Kun on kyseessä satojen tuhansien kansalaisten elämismahdollisuudet, niin on Suomen kansa ehdottomasti oikeutettu vaatimaan tähän kysymykseen seikkaperäisen, perusteellisen ja oikeaksi todistetun vastauksen. Kun nälkä uhkaa niin laajoja kansankerroksia, kuin tässä tapauksessa, niin on tilanne verrattavissa sotatilaan, jolloin niin yksityisille kansalaisille kuin toiminimillekin asetetaan tavallista ankarampia vaatimuksia. Toisaalta tämä on siinä mielessä arkaluontoinen kysymys, että se koskee yksityisiä liikesalaisuuksia; asialla on siis myöskin varsin tärkeä periaatteellinen puoli.

Mutta asian ennakkoluuloton ja intohimotou käsittely on mahdollinen vasta silloin, kun siitä annetaan julkisuudessa täysin tyhjentävä ja rehellinen selvitys.

Tämän lisäksi on meidän täytynyt todeta, että puunjalostusteollisuuden taholta ollaan taipuvaisia käsittelemään tämä kysymys n.s. »arkaluontoisena» kysymyksenä. Näyttää siltä, ettei olla hyvinkään taipuvaisia asiasta avoimesti keskustelemaan Ja täytyy sanoa, että tällainen suhtautuminen asiaan on vain omiaan herättämään uusia epäilyksiä ja ennakkoluuloja, mikä lopulta tuskin lienee asialle edullista.

Ei ole meidän aikomuksemme käydä tässä yhteydessä ketään yksityisiä henkilöitä tai yhtymiä syyttämään. Päävika on mielestämme tässä niinkuin niin monessa muussa tapauksessa nykyisessä *järjestelmässä,* jonka pakon alaisena yksityiset toimivat. Puutavarayhtiö, joka nykyisen järjestelmän alaisena ei käsittelisi asioita kylmän liikemiehen näkökulmalta vaan ajattelisi ensi sijassa metsätyöläisten parasta ja niiden toimeentulomahdollisuuksia, pian sortuisi, ja joku häikäilemättömämpi yhtiö astuisi sen tilalle. Mutta joskin voidaan tässä mielessä vielä ainakin jossain määrin puoltaa puunjalostusyhtiöitä, *niin ei voida missään tapauksessa puoltaa sitä yhteiskuntajärjestystä, joka johtaa tällaisiin tuloksiin.*

Sitä vastoin on osoittautunut paljon helpommaksi saada tietoja yksityisiltä tahoilta. Ja tällöin ovat tiedot olleet sellaisia, ettei mitenkään voida epäillä, ettei olisi ollut »rengastumista» ja palkkojen häikäilemätöntä polkemista. Onpa tapahtunut, että yksityiset yrittelijät, joiden on käytännöllisistä syistä ollut pakko muodollisesti liittyä suuryhtiöitten maksimipalkkasopimuksiin, ovat huomanneet tilanteen surkeuden ja auttaneet työläisiä merkitsemällä heille palkkalistoihin enemmän työtuntia, kuin mitä he olivat todellisuudessa tehneet työtä. Yhdessä tällaisessa salaisessa maksimipalkkasopimuksessa oli jo vuonna 1931 olleet mukana noin 20 suuryhtiötä, niiden joukossa myöskin Enso-Gutzeit. Samallaisilta tahoilta myönnetään kyllä, että useammassa paikassa, jossa tällaisia nälkäpalkkoja vielä viime talvena oli käytännössä, maksetaan nyt huomattavasti paremmin, varsinkin Itä- ja Pohjois-Suomessa. Mutta Pohjanmaan rannikoilla etenkin ruotsinkielisissä seuduissa, sekä Keski-Suomessa, esim. Jyväskylän ja Iisalmen tienoilla, maksetaan vielä usein todellisia nälkäpalkkoja.

Edelleen on meille huomautettu eräästä tärkeästä käytännöllisestä seikasta, johon nähtävästi ei ole kiinnitetty virallisilla tahoilla läheskään riittävää huomiota. Metsä- ja tietöihin on lähetetty paljon työttömiä aineksia kaupungeista. Näillä ei ole maaseudun töitä varten sopivia jalkineita, kintaita, ym., eikä heillä ole tarpeellista tottumusta ja kokemusta, niin että voisivat edes läheskään kilpailla harjoittuneiden ammatti-, metsä- ja tietyöläisten kanssa. Kun nyt työt suoritetaan useimmiten urakkasopimusten perustalla, muodostuvat nämä hätäaputyötilaisuudet näille aineksille suoranaiseksi kidutukseksi: näitten onnettomien elimistöt eivät kestä sitä rasitusta, jota niitten tulisi kestää, eivätkä he jaksa edes ansaita niin paljon, että se riittäisi ruuaksi heille itselleen, puhumattakaan heidän perheestään. »Avustus»-toimenpide, niin hyvässä tarkoituksessa kuin siihen onkin ryhdytty, on näin ollen muodostunut ihmisrääkkäykseksi, joka ei ehken paljonkaan eroa Neuvosto-Karjalan kuuluisasta orjatyöstä, josta on niin paljon kirjoitettu ja huudettu. Tämä todistaa kouraantuntuvasti, kuinka saamaton meidän nykyinen yhteiskuntajärjestelmämme on käytännöllisiä kysymyksiä ratkaistaessa. Tällaisessa tapauksessa ei ole näet tärkeätä vain *kuinka monta* sellaista onnetonta on, vaan myöskin se pelkkä seikka, *että niitä on.* Se on *halvin tarjolla olevista työläisistä,* joka määrää, paljonko tarvitsee maksaa, ja joka pelkän olemassaolemisensa kautta tekee palkkojen polkemisen mahdolliseksi. Niin pian kuin yhteiskunta täyttäisi velvollisuutensa tähän ns. »marginaalimieheen» nähden, pääsisi luonnollinen kysynnän ja tarjonnan laki taas vapaasti vaikuttamaan ja työmarkkinat tasaantuisivat kulttuurimaalle sopivalle tasolle. Saamme kai pian nähdä, pystyykö hallitus tätä tietä toteuttamaan eduskunnan sosialidemokraatti Fagerholmin voittoisaan ehdotukseen sisältyvän evästyksen, vai jääkö tämä vain — korulauseeksi.

Kuka ottaa hankkiakseen Brasilialle 232 miljardia markkaa?

Ne tarvitaan kipeästi 1.250.000.000 kahvipensaan hävittämiseksi.

Niin kertoo "Helsingin Sanomat". — Eläköön liberalismi, joka johtaa sellaisiin tuloksiin!

On usein päivälehdissämme huomautettu säästäväisyyden välttämättömyydestä ainoana varmana ja kokeiltuna keinona talouspulan voittamiseksi ja hyvinvoinnin palauttamiseksi. Mutta ainakaan Brasiliassa ei nähtävästi kansa ole vielä tätä ymmärtänyt. Helsingin Sanomien tietojen mukaan on nimittäin sanotussa maassa säästetty aivan liian vähän. Siellä näet välttämättömästi tarvitaan noin 232 miljardin markan suuruinen summa *noin 1,250,000,000 kahvipensaan hävittämiseksi,* ja Brasilian hallituksen tiedossa ei vielä ole, mistä se saisi nuo rahat — kun Brasilian kansa ei ole suvainnut niitä säästää, niin että ne olisivat nyt tarjolla.

Brasilian kahvinistuttajat ovat vapaan kilpailun siunauksellisen järjestelmän puitteissa kilpailleet kokoon 1,250,000,000 liikakahvipensasta. Tämän kautta on kahvi käynyt liian halvaksi. Kahvitrustien omistajat siis eivät rikastu niin nopeassa tahdissa, kuin he ovat toivoneet rikastuvan. Sentähden ovat nuo liikapensaat nyt hävitettävät, jotta nuo korkeat herrat pääsisivät taas kunnollisesti tienaamaan. Ikävä vaan, ettei kansa ole säästänyt riittävästi sitä rahapääomaa, mikä nyt tarvitaan viljelyspääoman hävittämiseen!

Ottakaamme tästä itsellemme oppia. Ryhtyköön Suomen kansa heti säästämään, siltä varalta, että kävisi meillä tarpeelliseksi hävittää puolet sahalaitoksistamme ja polttaa joitakuita metsiä. Ehdotamme, että asetettaisiin uusi komitea, jolle annetaan tehtäväksi laskea paljonko tulee maksamaan sahojen purkaaminen kuutiometriltä ja metsien polttaminen hehtaarilta, jotta soppajonoissa seisojat saisivat tietää, paljonko heidän tulisi tarkoitusta varten säästää!

Helsingin Sanomain tietojen mukaan on vuoden 1931 alusta alkaen poltettu San Paolossa 24,2 miljoonaa säkkiä kahvia. Tämä toimenpide on kuitenkin osoittautunut aivan riittämättömäksi kahvitrustien kannattavaisuuden turvaamiseksi. Ottakaamme tästäkin itsellemme oppia ja älkäämme ryhtykö meillä lämmittelemään vetureita 7"X2" höylätyllä tavaralla. Se luultavasti ei myöskään turvaisi riittävässä määrässä sahateollisuutemme kannattavaisuutta.

Arvoitus: Miksikä kutsutaan miestä, jolla on kaksi loistoautoa, miljoonaomaisuus ja monta lihavaa virkaa. — Vastaus: Työväen etujen puoltaja. Toinen arvoitus: Mitä etuja hän on työväelle hankkinut. — Vastaus: emme satu muistamaan, mutta ehkä joku muistaa?

Fascismin olemus...

(Jatk. siv. 1)

kannan mukaan ei yhteiskunta ole yksilön vuoksi olemassa, vaan yksilö on valtion palvelija.

Mutta kun liberalistinen ja demokraattinen oppisuunta uhraa valtion pysyvän aatteen yksilöiden ja yksityisien ryhmien tilapäisten pyyteiden hyväksi, niin fascismin sosiaalinen oppi sitä vastoin ei poista yksilön henkilöllistä merkitystä yhteiskunnan kokonaisuudelle.

Näin ollen on fascistinen oppi poliittisesta ja oikeudellisesta opista kehittynyt siveelliseen oppiin. Se on oppi yksilön palveluksesta ja uhrautuvaisuudesta kokonaisuuden ja valtion hyväksi.

Tarkkaillen Rocco'n esittämiä ajatuksia kansallissosialistiselta näkökulmalta huomaamme sinä sekä yhtäläisyyksiä että eroavaisuuksiakin:

Itsenäiselle pohjoismaiselle luonteellemme tuo demokraattisen aatteen ehdoton hylkääminen vaikuttaa oudolta, mikäli tarkoitetaan kansanvallan perusajatusta, nimittäin kansan oikeutta itse määrätä kuinka sitä on hallittava. Oleellisena eroavaisuutena fascismin ja kansallissosialismin välillä on pidettävä se, että edellisellä on kaiken yläpuolella **valtio,** jälkimmäisellä taas **kansa** ja kansan itsehallinnon kautta vasta valtio. **Kansallissosialismi pysyy siis periaatteessa kansan isehallinto-oikeuden kannalla,** joskin se yhtä päättäväisesti kuin fascismikin hylkää **nykyisen valedemokratian** menettelytavat, jotka muka toteuttavat vallan periaateet, jotka sen mielestä johtavat vain todellisen kansanvallan irvikuvan luomiseen.

Itse tuo perusajatus, että kokonaisuuden etu on yksityisen etua tärkeämpi, ja ettei yksilö siis ole oikeutettu vaatimaan itselleen kokonaisuudelta — s.o. **kaikilta muilta kansalaisilta** muuta — kuin mitä kokonaisuus (s.o. kaikki muut kansalaiset yhteensä) voi häneltä vaatia, se on kansallissosialismille ja fascismille yhteinäistä. Kansanvallan, s.o. kansan itsehallinnon periaate on kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukaan toteutettava juuri **kansan kokonaisuuden etua silmälläpitäen;** jos sitä yrittää toteuttaa yksilön tai yksityisten ryhmien oikeudet perustana ja lähtökohtana, niin **käytännöllinen tulos** on demokratian valenimellä esiintyvä harvainvalta tai keskenänsä alituisesti riitelevien eturyhmien valta, sellainen kuin meillä nyt todellisuudessa vallitsee.

Yhtenäinen on molemmille uusille suunnille myöskin niiden kehityskulku. Meidän maassamme se on vielä noissa alkuvaiheissaan, joista Rocco puhuu. Sitä kohdellaan suuren yleisön taholta välinpitämättömyydellä, sitä pidetään jonkun pienen ryhmän seikkailuna ja katsotaan miltei naurettavaksi, että se on rohjennut nousta taisteluun puoluejuonittelua ja yleismaailmallista suurrahavaltaa vastaan. Aivan samallaiset mielipiteet vallitsivat Saksassakin, sekä ulkomailla Saksaan nähden, silloin kun Adolf Hitler vähän Mussolinia myöhemmin alkoi taistelunsa uuden suunnan ja uuden maailmankatsomuksen puolesta. Silloin siellä väitettiin, aivan niinkuin nyt vielä meillä, ettei se, joka sopii yhdelle maalle, muka sopisi toiselle. Ja kuitenkin uusi suunta Saksassa voitti **maan oloihin sovellettuna.**

Niin tulee käymään Suomessakin, sillä uuden suunnan takana ovat itse luonnon kehityslait.

"Etistys"-mielisten ...

(Jatk. siv. 1)

Helsingin Sanomain kirjeenvaihtajalta. Mutta jotta se näyttäisi luotettavammalta, mainitaan siinä myöskin uuden Saksan virallisen tietotoimiston, Conti'n nimi. (Nähtävästi Hels. San. jo oivaltaa, ettei yleisö muuten oikein uskoisi?) Kun huolellisesti tutkii tekstiä, niin selviää kuitenkin, että on kysymys vain **eräästä huhusta,** josta Contin toimisto on saanut sen tiedon, että sitä on levitetty **kansainliiton ja Ranskan kontrollin alla olevan Saarin alueella.**

Tällainen on se »etistysmielinen» tapa »valistaa» yleisöämme maailman tapahtumista.

Heimosoturien Liitto ja vapaamuurarit.

Tk. 5. pnä kokoontui viime kuun alussa perustetun Heimosoturien Liiton johtokunta päättämään liiton toiminnan alottamisesta ja työn järjestämisestä. Kokouksen avasi liiton johtaja, konsuli Ragnar *Nordström.* Työstä mainittakoon heimosoturien, joita on noin 10,000 miestä, rekisteröiminen ja heidän hallussaan olevan historiallisesti arvokkaan aineiston kokoaminen. Liiton jäseniin nähden johtokunta päätti periaatteessa, että ne heimosoturit, jotka ovat liittyneet vapaamuurarijärjestöön, eivät voi liittyä heimosoturien liittoon. Liiton toiminnan yksityiskohtaista järjestelyä varten valittiin toimikunta.

Puseromiehen silmänisku.

»Henkiinherättämisyrityksiä olisi ehkä suoritettu tarmokkaammin, jos tohtorit olisivat tienneet, keitä hukkuneet olivat.» Niin muuan lääkäri todisti Porvoon raastuvanoikeudessa kun Kihlmanin ja Ericssonin kuolemanajoa käsiteltiin. Onpahan itsekkyys ja luokkaennakkoluulo tohtoriemme keskuudessa saavuttanut huipputuloksen. Tuntematon, tavallinen kansalainen ilman titteliä kuolkoon kuin rakkikoira kadulla. Viikatemiehen edessä olemme kaikki samanarvoisia, mutta ennen kuin niin pitkälle päästään, niin jaetaan meidät vieläkin kerran niihin karsinoihin, joissa olemme eläneet elämämme itsekkyyden orjina.

Eikös meillä Suomessa ole lääkäriliitto? Minä en ole huomannut sanomalehdissä, tahi muualla, liiton julkilausumaa Porvoon tapahtumien johdosta. Olisin odottanut, että koko ammattikunta, taikka ainakin yksityiset lääkärit olisivat yleisölle julaisseet mielipiteensä. Onko se, että niin ei ole tapahtunut, merkki siitä, että tohtorismiehemme hyväksyvät ammattiveljiensä menettelytavan Porvoossa? Korporativisessa valtiomuodossa kumminkaan ei hyväksyttäisi sellaista. Siellä jokaisella kunnon kansalaisella on ihmisarvonsa, ja paholainen perisi sen lääkärin, joka ensiksi kysyisi potilaan titteliä, ennen kuin ryhtyisi velvollisuuttansa täyttämään.

Jos minä tämän järjestelmän aikana joutuisin jonkun lääkärin käsiteltäväksi, niin esittäisin itseni *»Farisealaisten ruhtinaana».* Eiköhän se titteli riittäisi pitämään minua jonkin ajan hengissä.

Ester Ståhlberg on erehdyksestä julkaissut kirjan *jouluksi,* kristikansojen suurjuhlaksi. Mutta se olisi pitänyt ilmestyä jonkun juutalais-sabbatin kunniaksi, ja sen nimi olisi pitänyt olla *»Ertherin kirja»,* ja sen kannet veripunaiset, tuon Babylonian Esther-naikkosen muistoksi.

Häpeällistä on, että nainen, joka on aikoinaan edustanut kaikkia Suomen naisia (ja äitejä), kehtaa »rikastuttaa» kirjallisuuttamme tuollaisella juutalaishymnillä, jossa tahdotaan väittää, että jonkunmoinen juutalais-suomalainen rotusekoitus olisi se ihanne, mihin meidän olisi pyrittävä.

Hitto vieköön!

Se on jo niin »paksua», että suosittelen sen kirjan lukijoille *plootusaksia,* sillä siihen ei pysty tavallinen paperiveitsi.

Hyvinvointia ei ole annettava lahjaksi, mutta sen saavuttaminen vain työn avulla on helpotettava. Rikastuminen ei ole kiellettävä, mutta sen saavuttaminen vain rahan avulla on vaikeutettava.

Kaikkialle maahamme otetaan lehdellemme

Asiamiehiä

hankkimaan ilmoituksia ja tilauksia sekä myymään irtonumeroita. Hakemukset suosituksineen lähetettävä osoitt.:

SKJ Lehtijaosto, Helsinki E. Makasiinink. 6
Puhelin 34593.

HERÄÄ SUOMI ilmaiseksi

jokaiselle, joka lähettää ennen jouluk. 1 p:vää 1933 5 kpl. Herää Suomen 1/1 v. tilauksia v. 1934. Tilaukset voi tehdä alla olevalla lipulla:

Tilaajan nimi	Tarkka osoite

Tilausmaksut à 35:— saa periä jälkivaatimuksella seuraa mukana.

Asiamiehen nimi ja tarkka osoite

Leikatkaa tämä lippu irti, täyttäkää ja lähettäkää se Herää Suomen konttoriin osoit. Helsinki, E. Makasiinink. 6.

Joulun rikasta kirjallisuutta.

Werner Söderström Osakeyhtiö on julkaissut mm. seuraavat kiintoiset uutuudet:

Arvid Järnefelt oli ennen kuolemaansa saanut miltei valmiiksi romaanin ihmissielun ihmeellisestä vaelluksesta. Sen aihe oli hänelle erikoisen rakas ja hän piti sen päättämistä niin tärkeänä, että vaikeasta tilastaan huolimatta yritti jatkaa sen kirjoittamista, kunnes hänen, voimiensa uupuessa, oli tyydyttävä sanelemaan romaanin loppu tyttärelleen.

Romaani »Lalli» pohjautuu sielun kuolemattomuuden ajatukseen. Mutta kuolemattomuus ei ulotu ainoastaan tulevaisuuteen, vaan myös menneisyyteen. Kirjailijan elävät näkemykset eivät ole vain mielikuvitusta, vaan tajuisiksi heräävIä muistoja entisestä elämästä. Tällaisiin osaksi kirkkaisiin, osaksi epäselviin muistoihin rakentuu romaani Lallista, hänen ryöstöretkestään Ruotsiin, piispa Henrikin murhasta, hiirien vainoamasta syyllisestä miehestä, hänen olostaan helvetissä ja heräämisestään toiseen elämään myöhäisessä ajassa. — Arvid Järnefeltin viimeinen, outo sanoma haudan takaa pakottaa lukijan pysähtymään ja ajattelemaan sielunsa ikuista ongelmaa. 35:—, sid. 45:—.

Hilda Huntuvuoren romaani *»Piispa Tuomas»* jatkaa tekijän alkamaa suurtyötä, Suomen keskiajan kuvaamista romaaneissa (aikaisemmin ilmestyneet »Lallin pojat» ja »Kokemäenmaan kuningas»). Nyt hän on ottanut kuvattavakseen voimakkaimman keskiaikaisen kirkkoruhtinaamme Tuomas piispan komean hahmon. Tekijä on perusteellisesti tutustunut historiallisiin lähteisiin ja onnistuneesti eläytynyt kuvaamansa ajan elämään, niin että lukija saa oikean käsityksen noista etäisistä ajoista. — 306-sivuisena 40:—, sid. 50:—.

Hans Falladan romaani *»Mikä nyt eteen, Pinneberg?»* on tämän vuoden enimmän myytyjä kirjoja Euroopassa ja Amerikassa. Se on romaani tavallisten, pienten ihmisten murheista ja iloista rautaisen ajan, pulan, puutteen ja hädän keskellä. Pinneberg on nuori liikeapulainen, hänellä on vaimonsa, oma Karitsansa, ja pieni Pallero, joista on huolehdittava. Palkka ei riitä välttämättömiinkään tarpeisiin, hyväosaiset kohtelevat vähäväkistä, miten haluavat. Ilot ovat pienet, murheet sitä suuremmat. Pinneberg taistelee viimeiseen asti, mutta pula-ajan pakosta hänestä tulee yksi valtion mitättömällä avustuksella näänTyvistä tuhansista työttömistä. Tämän kirjan lukee sydän ahdistuneena ja silmät kyynelten sumentamana. Sen taustana on uusi, melskeinen Saksa ja aika, jonka uhrina tuhannet pienet ihmiset sortuvat. — 375-sivuisena 35:—, sid. 45:—.

»Lipeäkala» lähtee nyt 8:nen kerran maailmalle, kummeinaan U.S:n Olli (toimittajana) ja Erkki Koponen (kuvittajana). Heihin liittyy Suomen kirjailijain ja humoristien paraatijoukko: Tiitus, Valentin, Kersti Bergroth, Mika Waltari, Sakari Pälsi, Eva Hirn, Unto Seppänen, Yrjö Kivimies ja kymmenet muut. »Olli» sanoo itse, että tämä on paras lipeäkala, minkä hän koskaan on joulupöytään tarinnut. Siinä on 240 iloista sivua ja vitsikkäitä kuvia. — 25:—, sid. 35:—.

Urho Karhumäki: »Halki vuoren». — Urho Karhumäki sai viime joulun aikaan romaanillaan »Korpiherra» kauniin kirjallisen voiton, todella kohoten kertojaimme eturiviin. Hänen uudessa romaanissaan on raitis ajankohtainen aihe: nuori putkityöläinen pakenee morsiamensa kanssa kaupungin tukalasta toimeentulosta ja henkeäsalpaavasta ilmakehästä maalle uuteen terveeseen elämään. He hankkivat itselleen palstatilan, voittavat alkuvaikeudet ja tavoittavat elämälleen sisällyksen ja onnen, jota kaupunki ei koskaan kykene lapsilleen antamaan. Karhumäki kirjoittaa koko sydämestään, kiihkeän intomielisesti. Kaikki hänen henkilöissään on tervettä, miehekästä ja optimismillaan tartuttavaa. — 464 sivua. 48:—, sid. 60:—.

Aarno Karimo: »Armfeltin lähetti» — Aarno Karimo on »Kumpujen yöstä»-teoksellaan tullut suosituimmaksi historialliseksi kertojaksemme. Kuvattuaan siinä loistavalla menestyksellä koko suomalaisen rodun vaiheet pakanuuden hämärästä nykypäiviin kävi hän käsiksi yksityiskohtaiseen aiheeseen: kansamme koviin kärsimyksiin ja sitkeään uljuuteen Isonvihan verisinä päivinä. Tekijä tuntee nämä ajat paremmin kuin useimmat muut ja hän on käynyt »paikan päällä» tutustumassa Armfeltin suomalaisten karoliinien kuolinmarssin seutuihin Norjassa ja siellä vielä eläviin muistoihin miestemme synkeästä kohtalosta. — Kirja on tekijän kuvittama. 374 sivua. 35:—, sid. 45:—.

Hillevi Koski: »Omantunnon tiellä». — Amerikan suomalaisen esikoisromaani on kuvaustapansa kypsyydestä ja aihevalinnassaan yllätys kirjauutuuksien joukossa Siinä kuvataan suomalaista miljonääriperhettä Amerikassa. Isä, suuren sairaalan ylilääkäri, on nuorena kokemiensa pettymysten takia muuttanut Amerikkaan. Uuden maailman häikäilemätön materialismi on kovettanut hänen mielensä, lapset eivät kotoa löydä tyydytystä, vaan lankeavat suurkaupungin viettelyksiin. Kiristäjien käsiin joutunut poika ampuu vahingossa sisartaan. Tämä traagillinen tapaus seurauksineen saa aikaan noissa materialisen ympäristön keskellä kasvaneissa nuorissa ihmisissä henkisen havahtumisen ja herättää heissä epäselvän kaipauksen Suomeen, kaukaiseen isänmaahan, jota he eivät koskaan ole nähneet. Tämän taistelun aineen ja hengen välillä ja vanhan ja uuden polven välisen ristiriidan on Hillevi Koski kuvannut reippaasti ja hämmästyttävän kiintein taiteellisin ottein. — 270 sivua. 35:—, sid. 45:—.

SKJ.
Helsingin piirin 12. alue.
TYÖNJUHLA
piirihuoneistossa 16. 12. klo 20.
Ohjelmassa m.m. *Kuorolaulua, lausuntaa ja puheita pitävät: Kalsta, Alftan, Säde.*
Pääsy vapaa.

Köyhyyden kirot.

On ainoastaan yksi suuri onnettomuus — köyhyys.

On olemassa ainoastaan yksi toivomisen arvoinen asia — rikkaus.

Kaikenlainen köyhyys, olkoonpa se laadultaan aineellinen, älyllinen, tunne-elämää koskeva tai henkinen, on paha.

Jokainen ruumiillinen tauti johtuu ruumiillisesta köyhyydestä, ja sen aiheuttajana on joko puutteellinen veri, ravinto, erittely tai rinnastus.

Rahan puute on paha. Henkilön ei tarvitse olla rahan palvoja uskoakseen, ettei ihminen voi elää säädyllisesti ilman riittäviä tuloja, sillä hän tarvitsee mukavan vaatetuksen, hyvän ravinnon, terveellisen asunnon sekä pelastavan rahtusen sivistystä ja joutilaisuutta.

Olemme täydellisesti oikeassa halutessamme riittävästi rahaa, jotta voimme hankkia itsellemme kohtuullisen varallisuuden ja itsenäisyyden. Jokainen henkilö, joka ei pane talteen säästön tai sijoituksen muodossa osaa ansioistaan, on typerä. Säästäväisyys on yhtä aito hyve nykyään, kun se on konsanaan aikaisemmin ollut. Sille lapselle, jota ei ole opetettu säästämään, on tehty vääryyttä.

Vaikka etuoikeutettujen ryhmien sanomalehdet pakkopaidoissaan vaikenevat, niin tiedetään, että yhteiskuntamme »kermakerroksissa» on runsaasti perherötöksiä. Nämä johtuvat rakkauden puutteesta ja luonteen köyhyydestä.

Maapallon rikkaista henkilöistä ovat rikkampai ne, joilla on runsaasti rakkautta.

Ja kuinka hirvittäviä ja kauaskantoisia ovatkaan ymmärryksen köyhyydestä aiheutuneet seuraukset!

Kansa on mykän ajokarjan kaltainen, jota paimentavat oveiat karsinapolitikoitsijat. Kansan syvien rivien perheiden lapsien kasvaminen ehkäistään, niiden koteja puristetaan, niiltä evätään niille kuuluvat oikeudet niiden ravinto turmellaan, niitä häväistään, halveksitaan, ryöstetään ja puijataan yksistään sen vuoksi, että rahvas on tiedon puutteessa Kansa on älyllisen köyhyyden uhri se ei tiedä, mitä olisi tehtävä.

Jospa opettaisimme kunnolleen edes yhden miespolven lapset, niin saisimme nähdä, minkälainen suunnaton äänetön vallankumous olisi seurauksena!

Tietämättömien suuri armeija aiheuttaa väkivaltaisuuksia, se seuraa heikkojärkisten virvatulia ja tuottaa kansalle tappioita taisteluissa etuoikeutettuja ryhmiä vastaan.

Raharikkaiden siveellinen köyhyys tekee heistä kiusanhenkiä.

Kirkon henkinen köyhyys on sen tehottomuuden syynä.

Siveellinen voimatomuus aiheuttaa, että puuttuu rehellisiä miehiä niistä paikoista, joissa tulisi olla suuria johtajia.

Tästä kaikesta huolimatta parantajat tarjoavat ehkäiseviä parannuskeinoja. Kieltäkää tämä, ehkäiskää tuo ja rajoittakaa jokin muu! Kansa tarvitsee kuolaimia, jarrutusta ja hillintää, koska sen voima esiintyy liian valtavana!

Tuo kaikki on hölynpölyä! Sillä tosiasiana on, että kansa tarvitsee enemmän voimaa, enemän tulta, enemmän höyryä ja enemän varallisuutta.

Ei milloinkaan aikaisemmin se ole tarvinnut sitä huomattavammin kuin juuri nykyään. Kansanvalta tarvitsee tuhatkertaisesti enemän rahaa kuin kuninkaalliset hallitsijasuvut ja kuninkaallisen virkavaltaisuuden koneistot.

Vapaus ja riippumattomuus tarvitsevat enemmän aivoja kuin orjuus. Hyve tarvitsee enemmän tarmoa kuin pahe. Rakkaus on puhdas ja turmeltumaton samassa määrin, kuin se on elinvoimainen. Todellinen uskonto löytyy ainoastaan liiaksi kuormitetuissa sieluissa, kun taasen laimeat ja arat sielut voivat omistaa ainoastaan farisealaisuuden.

Antakaa meille rikkauksia! Me tarvitsemme rikkaita sydämiä rakastamaan vilpittömästi, rikkaita aivoja ajattelemaan reippaasti, rikkaita käsiä tekemään työtä taitavasti, ruumiillisesta rikkaudestaan huolehtivia, jotka elävät terveyden lakien mukaisesti, sivistyksen rikkauksia pitämään meitä ulohtaalla raakuuden rämeiköstä, musiikin, kuvanveistotaiteen ja rakennustaiteen rikkautta, hengen rikkauksia, niin että käsittäisimme siveyden lakien ylevyyden ja raharikkautta itsenäisyytemme turvaamiseksi.

Suuri mies on runsaan elinvoiman mies.

»Ja hän on kuten virtain vierelle istutettu puu, joka kantaa hedelmiä; hänen lehtensä ei lakastu, ja mitä hyvänsä hän tekee, se menestyy.«

Osmo

Vapaamuuraripoimintoja Suomen kansan historian lehdiltä.

Kaikkina aikoina on tunnustettu ensiluokkaisen tärkeäksi se tosiasia, että kunkin kansakunnan puolustusvoimain upseeriston on oltava kuuliaisuussuhteessa, ainoastaan isänmaansa hallitukselle. Ehdottomasti erossa kaikilta ulkoapäin tulevilta määräyksiltä ja sitoumuksilta. Suomen kansa tervehti ilolla sitä upseeriliiton päätöstä, jossa miehekkäästi päätettiin, ettei Suomen armeijan, upseeriliittoon kuuluvat henkilöt, saa kuului mihinkään kansainväliseen salajärjestöön, kuten esim. Vapaamuurarijärjestöön. Kun kuitenkin eräät kulttuuriliberaalien, m.m. edistyspuolueen lehdet ovat ottaneet koukkiakseen näinkin ensiluokkaisen tärkeää ja isänmaallista mieltä osoittavaa otetta ja päätöstä, jonka Suomen upseeriliitto on tehnyt, niin ei voi käsittää, mihin osa kansastamme todellakin pyrkii, silloin kun se näkee pahaa siinäkin, jos armeijamme johdossa alkavat tosi isänmaalliset tuulet puhallella.

Kuten jo alussa huomautin, on ensimmäinen vaatimus, kansakunnan sotavoimain upseeristoon nähden se, ettei heitä saa sitoa mikään muu lupaus tai side, kuin virkavala, jonka he tekevät Jumalan ja isänmaan kasvojen edessä. Vapaamuurariliikkeeseen y.m. salaisiin kansainvälisiin järjestöihin kuuluvia sitoo kauheat valat, jotka tekijältään vaativat ehdotonta kuuliaisuutta ja tottelevaisuutta. Miten käy silloin, jos nämä valat joutuvat ristiriitaan virkavalan kanssa ja isänmaan etujen kanssa. Vapaamuurarien tähänastinen, tiedetty toiminta ei ainakaan tuo nähtäville mitään suuria isänmaallisia tekoja, joita kansakunta aina vaikeina aikoina armeijansa upseereilta ja hallitusmiehiltään odottaa ja toivoo. Poimimme tähän muististamme eräitä kukkia eli piirtoja, joita vapaamuurarius on jättänyt kansakuntamme historian lehdille.

Yksi rumimpia lehtiä Ruotsi—Suomen historiassa on epäilemättä Kustaa III:n murha. Murhaaja, parooni Ankarström, tiedetään olleen vapaamuurari ja hänen muistopatsaansa pitäisi olla vielä tänäkin päivänä Ranskan Suur-orientin loosissa. Mustin ja häpeällisin lehti Suomen historiassa on tunnettu Viaporin häpeällinen antautuminen ryssille. Teko sellainen, jota ajatellessaan jokainen rehellinen suomalainen vieläkin enemmän kuin vuosisadan perästä, häpeästä punastuu. Viaporin silloisen komentajan tiedetään olleen vapaamuurarin.

Svartholman linnan luovuttajasta tiedetään samaa.

Kansalaissotamme v. 1917—18 on historiamme synkimpiä. Kuka antoi käskyn kapinan alkamiseen täällä? Käskyn antoi juutalaissyntyinen vapaamuurari ja kommunisti Trotski.

Entä myöhemmät historialliset tapaukset. Tiedämme Tarton rauhanneuvotteluista, että ryssät silloin olisivat solmineet rauhan, miltei minkälaisilla ehdoilla tahansa ja kuitenkin suomalaiset rauhanneuvottelijat suostuivat siihen että Inon voittamattomat patterit hävitettiin perinpohjin. Jos meillä nyt olisi jäleilä Inon linnoitukset, niin niiden kautta voitaisiin suojata koko pirstottua Suomen heimoa. Tarton rauhanneuvotteluissa pelasivat vapaamuurarit sormillaan näkymätöntä peliään. Tässä nyt näemme muutamia esimerkkejä siitä toiminnasta ja niistä saavutuksista, joilla vapaamuurarius on onnellistuttanut Suomen kansaa.

Jos tahdomme olla suomalaisia. Jos tahdomme edelleen elää itsenäisenä kansana. Jos tahdomme koota heimomme pirstoutuneet jäsenet yhteen ja elää kansana rauhassa täällä pohjan perukoilla, niin ensimmäinen ehto on. Irti kansainvälisistä salaseuroista; irti juutalaisuudesta ja heidän johtamistaan liikkeistä. Maan virkamiehet totelkoot ainoastaan Jumalan ja isänmaan lakia.

Kaapo Wiluksela.

卐 illanvietto
S. K. J. H:gin piirin 11 alue
SUNNUNTAINA 17. 12. klo 20.
? ? ? ? ? ? ? ? ?

Toimikaamme ilmoittajiemme hyväksi.

Usein kuulee ilmoittajan valittavan, että ilmoitus on turhaan kaikissa muissa lehdissä paitsi päivälehdissä, s. t. s. ilmoitus ei anna toivottuja tuloksia, jos se ei ole lehdessä, joka ilmestyy joka päivä. Asiassa lienee usein perääkin, me ostajat varsin monikaan emme tule katsoneeksi useinkaan, mitä ostamme ja mistä ostamme. Minun tekee erikoisesti mieleni tällä kertaa ainakin Herää Suomen lukijoitten ja ennenkaikkea SKJ jäsenien ja ystävien huomion kiinnittää lehtiemme ilmoittajiin ja kytkeä se varsin lujin sitein kysymykseen, mitä ostamme ja mistä ostamme.

Me tiedämme, että ilmoittajat pelaavat suurta osaa lehtien talouselämässä, näin ollen siis ne liikkeet, tai tehtaat, jotka ilmoittavat meidän omassa lehdessämme, ne ovat osaltansa auttamassa ja kantamassa kortensa yhteiseen kekoon — ne tukevat meitä ja meidän suurta aatettamme. Meidän velvollisuutemme on silloin myöskin tukea heitä — ostaa, teettää, tai toimittaa heiltä ja heidän kauttansa, mitä me tarvitsemme.

Mutta se ei riitä, jos me käymme ostamassa siitä liikkeestä, joka on esim. Herää Suomen ilmoittaja, meidän on se hänelle ystävällisesti huomautettava, että »ostoni ja kanssakäymiseni johtuu juuri erikoisesti siitä», että hän on ilmoittanut ja tahtoo ilmoituksellaan olla auttamassa suurta asiaamme. Se ei ainoastaan ole osoituksena ilmoittajalle, että hänen ilmoituksensa Herää Suomessa on huomattu, vaan se on samalla osoitamassa sen, että liikeyhteys on alkanut. Sen kautta saattaa ilmoittaja paljon mieluummin, huomattuaan, että se on tuloksia antanut, toisenkin kerran ilmoittaa.

Jos meidän pitää välttämättömästi ostaa jotain sellaista liikkeestä, joka ei ole esim. Herää Suomessa ilmoittanut, niin pankaamme ostomme yhdeksi ehdoksi ilmoitusvelvollisuus.

Minun tapanani on lukea paitsi tämän lehden mielenkiintoinen uutis- ja artikkelipuoli, myöskin lehden ilmoitukset ja jos löydän ilmoitusten joukossa juuri sellaista, jota tarvitsen, niin ostan sitä ja tulen ostamaan edelleen. Useasti heti mainitsen, jotta ilmoituksenne johdosta Herää Suomessa, näin että Teillä on sitä ja sitä j.n.e. Ja merkillistä kyllä niin monta, monta kertaa olen juuri kaupat ilmoittajaliikkeen kanssa tehnytkin. Tämä on minun vähäpätöinen käsitykseni, mutta luulen, että se on kysymys, johon meidän lukijoitten kyllä jokaisen kannattaa kiinnittää huomiota.

Tämän lehden lukija.

Toimitus pyytää edellisen johdosta huomauttaa, että asia on todella suurimerkityksellinen. Varsinkin sellaisiin liikkeisiin nähden, jotka saattavat sanoa ilmoitushankkijalle, että »emme tahdo olla missään tekemisissä kalstalaisten kanssa». Olkoon meidänkin vastauksemme samanlainen heille. Tuollaisista n.s. »mustan listan» liikkeistä saa tietoja auliisti lehtemme ilmoitushankintaosastolta. Taasen myötämieliset liikkeet näkee lehtemme ilmoitusosastosta. Löytyy kyllä huomattava osa liikkeitä sellaisia, jotka ovat ilmoittajiamme, mutta eivät »erinäisistä» syistä voi antaa mitään ilmoitustekstiä, niistä annamme auliisti tietoja kysyttäessä ja erästä toistakin menetelmää heihin sovellamme, jotta heidän kiitollinen apunsa tulisi huomattua.

Toimitus.

Suomen Kansan Järjestö
Helsinki, E Makasiinink. 6, puh. 24 100.
Uudenmaan Piirikanslia
E. Makasiinink. 6, puh. 24 100.
Turun aluekanslia
Turku, Humalistonk. 11, puh. 3308.
Mäntsälän alue
Mäntsälä, Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue
Karjaa, puh. 141.
Kuopion aluekanslia
Kuopio, Puijonk. 15.
Vaasan I aluekanslia
Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia
Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman
Viipurin aluekanslia
Viipuri, Karjaportink. 14, Saarinen.
Jyväskylän alue
Jyväskylä, Emaus, puh. 231.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.
Helsinki, E. Makasiinik. 6.
Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. 1:—. Määrätyllä paik. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20:— mk.
Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1933.
Suomal. Kirj. Seuran Kirjapainon OY